

Tahereh Mafi

Isen
zlomená

COO
BOO

COO
BOO

Tahereh Mafi

Isent
zlomená

COO
BOO

Přeložila Pavla Kubešová

Translation © Pavla Kubešová, 2013

Copyright © 2013 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2013

ISBN 978-80-7447-300-5

*Pro mou matku, nejlepšího člověka,
jakého jsem kdy poznala.*

JEDNA JEDNA.

Dnes by mohlo být na světě hezky.

Slunce jako velký žlutý míč by mohlo vysílat své paprsky mezi mraky, jako vaječný žloutek by mohlo zářit na jasně modré obloze a naplňovat svět pod sebou chladnými nadějemi a falešnými sliby. Mohlo by prosvěcovat milé vzpomínky a svítit na opravdové rodiny, bohaté snídaně a hory lívanců zalitých javorovým sirupem ve světě, který už neexistuje.

Anebo taky ne.

Možná je dnes pošmourno a vlhko a fouká ostrý vítr, v němž křehnou prsty dětem i dospělým. Snad padá sníh nebo prší. Nevím. Třeba mrzne nebo padají kroupy anebo se hurikán mění v tornádo. A možná se Země otrásá v základech a napravuje naše chyby.

Netuším.

Nejsou tu okna. Nevidím ven. Teplota mé krve se pohybuje kolem milionu stupňů pod nulou. Jsem pohřbená 15 metrů pod zemí ve školicí místnosti, která se v posledních dnech stala mým druhým domovem. Každý den zírám na tyto 4 stěny a připomínám si, že *nejsem vězeň, nejsem vězeň, nejsem vězeň*, ale někdy mě přepadne ten starý strach a horko těžko překonávám pocit klaustrofobie, který mi narůstá v nitru.

Když jsem přijela, naslibovala jsem hory doly.

Teď už si ničím nejsem jistá. Začala jsem si dělat starosti. Moje mysl mě zrazuje. Každé ráno vstávám s neklidnýma očima, zpocenými dlaněmi a nervózním hihňáním. Každý den se

tlak v mém nitru zvyšuje, zvyšuje, *zvyšuje* a hrozí, že co nevidět vybuchnu.

Život na tomto místě je jiný, než jsem čekala.

Můj nový svět je vyrytý v pažbě zbraní, zalitý ve stříbře a utopený v pachu kamene a oceli. Vzduch je tu ledový, koberce oranžové; svítidla a vypínače pípají a blikají a ostře září. Je tady rušno, všude je plno lidí, v chodbách neumlká šepot ani křik, neustále je slyšet dusot i opatrné kroky. Poslouchám-li pozorně, zaslechnu i vrzání mozkových závitů, bouchání hlavami o stůl, poklepávání prsty o bradu či rty a krčení čel. Lidé tu nosí nápady po kapsách, nové myšlenky jim proudí ze špičky jazyka; mhouří oči soustředěním a pečlivým plánováním, které by mě mělo zajímat.

Mě ale nic z toho nezajímá. Připadám si jako polámaná.

Castle prohlásil, že bych se měla naučit ovládat svůj dar. Vysvětlil mi, že naše dary jsou různé formy Energie. Řekl, že hmota se nikdy netvoří ani neničí, ale s tím, jak se mění náš svět, se mění i jeho vnitřní Energie. Naše schopnosti pocházejí z vesmíru, z jiné hmoty, z jiných Energií. My nejsme anomálie. My jsme nevyhnutelný důsledek našeho zvráceného chování k Zemi. Tvrdil, že počátek naší Energie je někde. A to někde je veškerý chaos, který nás obklopuje.

Dává to smysl. Vzpomínám si, jak vypadal svět, když jsem ho opustila.

Pamatuju si na zakaboněnou oblohu, na níž nešlo poznat, zda svítí slunce či měsíc. Vzpomínám si na popraskanou zem a křoví s dlouhými a ostrými trny. Na trávníky, které se přestaly zelenat a uschly. Na vodu, která se nedala pít, na ptáky, kteří přestali létat, a na lidskou civilizaci, která se scvrkla na pár ubikací postavených na těch několika málo místech, kde zem dosud nebyla zničená.

Tato planeta je jako zlomená kost, která nesrostla rovně, jako skleněná váza roztržštěná na tisíc kousků, které někdo slepil do-

hromady. Jsme rozbití a spravení a každý den máme předstírat, že stále fungujeme tak, jak bychom měli. Ale to je lež, všechno je to lež; každý člověk, místo, věc a myšlenka je lež.

Nefunguju, jak bych měla.

Nejsem nic jiného než následek katastrofy.

Uplynuly 2 týdny. Jako by je někdo vysypal do příkopu, opustil je a zapomněl na ně. Jsem tu už 2 týdny. Ale celé 2 týdny si připadám, jako bych spala na posteli z vaječných skořápek a s napětím čekala, kdy se některá rozbije, kdy některou rozbiju, kdy se to tady všechno zhroutí. Za ty 2 týdny bych měla být šťastnější, zdravější, lépe spát a cítit se bezpečněji. Namísto toho si dělám starosti, co se stane, ~~až~~ jestliže to nezvládnou, jestliže nepochopím, jak ovládnout svou energii, jestliže někoho ~~úmyslně~~ náhodou zraním.

Připravujeme se na krvavou válku.

Proto se školím. Všichni se připravujeme, abychom dokázali porazit Warnera a jeho muže. Vyhrávat jednu bitvu po druhé. Ukázat lidem tohoto světa, že ještě máme naději – že se nemusíme podvolovat požadavkům Obnovy a stát se otroky režimu, který nás chce jen využít k ovládnutí světa. Souhlasila jsem, že budu bojovat. Že budu vojákem. Že navzdory svému přesvědčení využiju svou sílu. Ale pomyšlení na to, že bych na někoho vztáhla ruku, ve mně vyvolává vzpomínky, pocity a přívaly moci, kterou zažívám jen při kontaktu s pokožkou člověka, který není vůči mému doteku imunní. Je to pocit nepřemožitelnosti, trýznivé euforie; vlna intenzity, která zaplavuje každíčký pór mého těla. Nevím, co to se mnou udělá. Nevím, jestli si můžu důvěřovat, když pocítím potěšení z něčí bolesti.

V nitru mi dál zůstávají Warnerova poslední slova a já nedokážu jejich chlad ani pravdu vykašlat ven.

Adam nemá ponětí, že se mě Warner může dotknout.

Nikdo to neví.

Warner měl být mrtvý. Warner měl být mrtvý, protože jsem ho měla zastřelit. Ale to bych musela umět střílet. A tak si teď pro mě přišel.

Přišel bojovat.

O mě.

DVA

Ozve se prudké zaklepání a dveře se rozlétnou.

„Á, slečna Ferrarsová. Zajímalo by mě, čeho chcete dosáhnout sezením v rohu.“ Castle se pousměje a jeho úsměv vpluje do místnosti ještě dřív než on sám.

Ostře se nadechnu a nutím se pohlédnout na Castlea, ale nedokážu to. Namísto toho jen zamumlám jakous takous omluvu. Moje slova v této velké místnosti znějí přímo žalostně. Cítím, jak se třesoucími se prsty opírám o žíněnky rozprostřené po podlaze, a přemýšlím o tom, že jsem za celou dobu, co jsem tady, ještě ničeho nedosáhla. Je velmi ponižující, nesmírně ponižující zklamat jednoho z mála lidí, kteří ke mně kdy byli laskaví.

Castle se postaví přímo přede mě a čeká, až zvednu hlavu. „Nemusíte se omlouvat,“ připomene mi. Jeho pronikavé, jasně hnědé oči a přátelský úsměv umožní člověku snadno zapomenout, že se jedná o hlavu Bodu Omega. O hlavu ilegálního hnutí namířeného proti Obnově. Mluví laskavým, milým hlasem, a tím je to všechno ještě horší. ~~Někdy si přeju, aby na mě raději křičel.~~ „Ale,“ pokračuje, „musíte se naučit ovládnout svou Energii, slečno Ferrarsová.“

Odmlčí se.

Udělá pár kroků sem a tam.

Položí ruce na sloupek cihel, které jsem měla za úkol zničit. Předstírá, že si nevšiml mých zarudlých očí ani kovových trubek rozházených po celé místnosti. Jeho pohled se opatrně vyhýbá krvavým šmouhám na dřevěných prknech pohozených opodál;

neptá se mě, proč mám tak silně zařaté pěsti a zda jsem se náhodou nezranila. Nakloní hlavu mým směrem, ale nedívá se na mě. Upřeně pozoruje nějaký bod přímo za mou hlavou. „Já vím, že je to pro vás těžké,“ domlouvá mi jemně. „Ale musíte se učit. Musíte. Závisí na tom váš život.“

Namáhavě a hlasitě polknu. Přikývnu a opřu se zády o zeď. Jsem vděčná za chlad a bolest, které mi způsobují cihly, jež mě tlačí do páteře. Přitáhnu si kolena k hrudi a cítím, jak tisknu chodidla k zíněnce. Mám tak blízko k slzám, až mám strach, že začnu křičet. „Když já ale nevím jak,“ donutím se nakonec říct. „Já vůbec nic nevím. Já vlastně ani nevím, co mám dělat.“ Hledím na strop a mrkám, mrkám, mrkám. V očích mě pálí slzy. „Nevím, jak to mám udělat.“

„Pak o tom musíte přemýšlet,“ trvá Castle dál na svém. Zvedne kus kovové trubky a potěžká ji v ruce. „Musíte najít souvislost mezi událostmi, k nimž došlo. Když jste zbourala betonovou zeď ve Warnerově mučírně – a když jste na cáry roztrhala ocelové dveře ve snaze osvobodit pana Kenta – co se stalo? Proč jste v těch dvou okamžicích dokázala reagovat mimořádným způsobem?“ Posadí se na zem jen kousek ode mě. Přisune trubku ke mně. „Potřebuju, abyste se nad svými schopnostmi zamyslela, slečno Ferrarová. Musíte se soustředit.“

Soustředit se.

Je to jediné slovo, ale úplně mi stačí. Je mi z něho na zvracení. Zdá se, že všichni potřebují, abych se soustředila. Nejdřív to po mně chtěl Warner a teď i Castle.

Já jsem to ale nikdy nedokázala.

Castle zhluboka a posmutněle vzdychne a to mě přivede zpět do přítomnosti. Vyskočí na nohy. Uhladí si tmavě modré sako, zřejmě jediné, které vlastní, a mně se do očí zaleskne stříbrný emblém Bodu Omega, který má vyšitý na zádech. Nepřítomně se rukou dotkne vlasů; vždycky si své dredy stahuje do oho-

nu. „Jste sama proti sobě,“ praví mírně. „Možná byste mohla pro změnu pracovat s někým dalším. Třeba by vám někdo mohl pomoci vyjasnit si to – najít souvislost mezi těmi dvěma událostmi.“

Překvapeně narovná ramena. „Neříkal jste, že mám pracovat sama?“

Přimhouří oči. Podrbe se za uchem a druhou ruku zastrčí do kapsy. „Nechtěl jsem, abyste pracovala sama,“ řekne zdráhavě. „Ale bohužel se nepřihlásil žádný dobrovolník, který by vám chtěl pomáhat.“

Ucítím v břiše 1, pak 2 a nakonec 15 balvanů. Pár jich mám v krku. Nechápu, proč zadržuju dech, proč mě to překvapuje. Nemělo by mě to překvapovat. Kromě Adama se nepřihlásil žádný dobrovolník.

Žádný dobrovolník kromě něho by se mnou nebyl v bezpečí. Nikdo, kdo se mě dotkl, z toho neměl potěšení. Kromě Adama. ~~A kromě Warnera.~~ Ale i když se Adam velmi snažil, nemůže se mnou trénovat. Má plné ruce jiné práce.

Práce, o níž mi nikdo nechce nic říct.

Castle mě pozoruje očima plnými naděje a laskavosti. Očima, které nemají ponětí, o kolik jsou tahle jeho nová slova horší. Horší, protože i když znám pravdu, pořád bolí, když ji slyším. Bolí to, když si vzpomenu, že sice žiju s Adamem v nádherné bublině, ale zbytek světa ve mně stále vidí hrozbu. Monstrum. Zrůdu.

~~Warner měl pravdu. Ať půjdu kamkoli, nikdy tomu neuteču.~~

„Co se změnilo?“ zeptám se ho. „Kdo mě teď bude trénovat?“ Odmlčím se. „Vy?“

Castle se usměje.

Je to ten typ úsměvu, který způsobí, že mě zaplavuje vlna ponižujícího horka a moje hrdost se sype jako hromádka karet. Odolávám pokušení utéct pryč.

~~Prosím, prosím, prosím, nelitujte mě.~~

„Škoda že nemám čas,“ vysvětlí mi. „Ale Kenji se konečně uvolnil – přeorganizovali jsme jeho rozvrh – a tvrdí, že s vámi bude rád pracovat.“ Na moment zaváhá. „Samozřejmě jestli to vyhovuje i vám.“

Kenji.

Mám chuť se rozesmát. Kenji má být jediný člověk, který je se mnou ochotný pracovat? A přitom jsem ho už jednou zranila. Náhodou. Ale od okamžiku, kdy nás přivedl do Bodu Omega, jsem ho moc často neviděla. Jako by splnil úkol, jako by dokončil misi. Jakmile měl hotovo, vrátil se ke svému normálnímu životu. Kenji je tu zřejmě docela důležitá osoba. Má na práci milion úkolů. Musí zařizovat spoustu věcí. A lidé ho mají rádi, dokonce ho respektují.

Zajímalo by mě, zda ho tu někdy zažili i jako nesnesitelného, prostého Kenjiho, jak jsem ho poznala já.

„Jistě,“ přikývnu a poprvé za celou dobu, co je Castle tady, se pokusím na tváři vykouzlit potěšený výraz. „To zní skvěle.“

Castle se napřímí. Jeho oči jsou plné jasu, nadšení a uspokojení. „Úžasné. Řeknu mu, ať se s vámi setká zítra u snídaně. Po snídání spolu a pak můžete hned začít.“

„No, ale já obvykle –“

„Já vím,“ skočí mi do řeči Castle. Jeho úsměv se změní ve výraz s přísně semknutými rty a vráskou na čele. „Ráda jíte s panem Kentem. To vím. Ale s ostatními se téměř nestýkáte, slično Ferrarsová. Pokud tady zůstanete, musíte nám začít důvěřovat. Kenjiho mají lidé v Bodu Omega velmi rádi. Mohl by se za vás zaručit. Pokud každý uvidí, že spolu trávíte čas, budou se vaší přítomností cítit méně ohrožení. Mohlo by vám to pomoci přizpůsobit se.“

Trhnu sebou a po celém obličejí mi naskáčou rudé skvrny; sevru ruce v pěst. Nevím, kam s očima, a snažím se předstírat, že mě to vůbec nebolí. Musím 3krát polknout a teprve pak se mi podaří vykottat odpověď. „Oni – oni se mě bojí,“ zašeptám.

„Já ne– já jsem nechtěla nikoho obtěžovat. Nechtěla jsem se jim plést do cesty...“

Castle unaveně vzdychne. Podívá se dolů a nahoru a tře si zátylek. „Bojí se vás,“ namítne, „protože vás neznají. Kdybyste se trochu víc snažila – kdybyste projevila aspoň sebemenší zájem každého poznat –“ Zmlkne a zamračí se. „Slečno Ferrarová, jste tady už 2 týdny a stěží jste promluvila pár slov se svými spolubydlicemi.“

„Ale to není – já myslím, že jsou úžasné –“

„A přesto je ignorujete? Netrávíte s nimi ani chvíli času? Proč?“

~~Protože jsem nikdy předtím žádné kamarádky neměla. Protože mám strach, že když něco zkazím nebo řeknu nějakou hloupost, začnou mě nenávidět jako všechna ostatní děvčata, která jsem znala. A protože je mám ráda, bylo by jejich nevyhnutelné odmítnutí o to těžší.~~

Mlčím.

Castle pokrčí rameny. „Když jste sem přijela, vedla jste si skvěle. Třeba k Brendanovi jste se chovala velmi *přátelsky*. Co se to s vámi stalo?“ pokračuje Castle. „Myslel jsem si, že se vám tu bude dařit.“

Brendan. Hubený kluk s platinovými vlasy, kterému v žilách koluje elektrický proud. Pamatuju si na něho. Byl ke mně milý. „Mám Brendana ráda,“ odpovím udiveně. „Zlobí se na mě?“

„Zlobí?“ Castle zatřepe hlavou a nahlas se rozesměje. Na mou otázku vůbec neodpoví. „Já vám nerozumím, slečno Ferrarová. Měl jsem s vámi trpělivost, poskytl jsem vám dost času, ale přiznám se, že jsem z vás zmatený. Když jste přijela, byla jste úplně jiná – byla jste nadšená, že jste tady! Ani ne za týden jste se ale zcela stáhla. Procházíte chodbami a na nikoho se ani nepodíváte. Proč s nikým neprohodíte aspoň pár slov? Proč se s nikým nepřátelíte?“

Ano.

Trvalo mi 1 den, než jsem se rozkoukala. 1 den, než jsem se seznámila s novým životem. 1 den, než jsem si trochu zvykla na nové poměry, a 1 den, než všichni zjistili, co jsem zač a co jsem provedla.

Castle se ani slovem nezmíní o matkách, které při pohledu na mě popadnou své děti a běží pryč. O nepřátelských pohledech a nevlídných slovech, která jsem si musela vyslechnout. O dětech, které varovali, aby mi šly z cesty. O starých lidech, kteří pozorně sledují každý můj pohyb. Můžu si jenom představit, co asi zaslechli a odkud ty historky jsou.

Juliette.

Dívka se smrtícím dotekem, která vysává lidem sílu a energii tak dlouho, dokud na podlahu nedopadne bezvládné, paralyzované tělo. Dívka, která strávila většinu svého života po nemocnicích a ústavech pro mladistvé delikventy, dívka, kterou zavrhl vlastní rodiče. Úředně potvrzený blázen odsouzený k izolaci, kde se bály žít i krysy.

Dívka.

Tak silně toužící po moci, že zabila i malé dítě. Umučila batole. Dospělého muže přinutila padnout na kolena. Nemá v sobě ani tolik slušnosti, aby se sama zabila.

Nic z toho není lež.

A tak se skvrnami na tvářích, nevyslovenými hláskami na rtech a očima, které odmítají prozradit svá tajemství, pohlédnu na Castlea.

Vzdychne.

Chce něco říct. Chystá se něco říct, ale pak si pozorně prohlédne mou tvář a změní názor. Nakonec jen rychle kývne, zhluboka se nadechne a poklepe na hodinky. „Za tři hodiny se zhasíná,“ oznámí a otočí se k odchodu.

Ve dveřích se zastaví.

„Slečno Ferrarsová,“ vzpomene si najednou a aniž by se oto-

čil, laskavě pokračuje: „Rozhodla jste se zůstat u nás, bojovat s námi, stát se členkou Bodu Omega.“ Odmlčí se. „Budeme potřebovat vaši pomoc. A obávám se, že nám už brzy vyprší čas.“

Dívám se, jak odchází.

Naslouchám jeho vzdalujícím se krokům, které doznívají zároveň s jeho posledními slovy. Znovu si opřu hlavu o studenou zeď a zavřu oči. V uších mi dosud zní jeho vážný a pevný hlas.

Už brzy nám vyprší čas, řekl.

Jako by čas byl nějaká věc, která by nám mohla vypršet, jako by se odměřoval v nádobách, které nám byly dány při narození, a kdybychom ho spotřebovali příliš mnoho nebo příliš rychle či před skokem do vody, pak by se náš čas ztratil, promarnil, vyčerpal, utratil.

Ale čas přesahuje naše chápání. Je nekonečný, existuje mimo nás; čas nám nemůže vypršet, nemůžeme ho ztratit ani najít způsob, jak ho zastavit. Čas jde dál, i když my už ne.

Máme spoustu času, měl říct Castle. Máme všechn čas světa, měl mi říct. Ale neřekl mi to, protože měl na mysli, tik tak, že náš čas, tik tak, se mění. Řítí se vpřed, míří zcela novým směrem a brzy do něčeho narazí a

tik

tak

tik

tak

tik

tak

už je téměř

čas na válku.

TŘI

Mohla bych se ho odsud dotknout.

Jeho tmavě modrých očí. Jeho tmavě hnědých vlasů. Jeho trička, které se mu napíná na všech správných místech, a jeho rtů, jeho rtů, které se kroučí tak přitažlivě, že mi pokaždé roznítlí v srdci oheň. Než stačím mrknout a nadechnout se, drží mě v náručí.

Adam.

„Ahoj,“ zašeptá mi do jemné pokožky na krku.

Mám co dělat, abych se neroztřásla. Krev se mi nahrne do hlavy a vytvoří mi na tvářích rudé skvrny. Na okamžik, jen na tento krátký okamžik, dám svým kostem volno a nechám ho, aby mé tělo namísto nich držel pohromadě on sám. „Ahoj,“ usměju se a nadechnu se jeho vůně.

Je to nádherná vůně.

Jen zřídka jsme spolu o samotě. Adam bydlí v Kenjiho pokoji i se svým mladším bratrem Jamesem a já jsem ubytovaná s dvojčaty – léčitelkami. Než se holky vrátí do pokoje, máme asi 20 minut a já je hodlám využít do poslední vteřiny.

Zavřu oči.

Adam mě chytne kolem pasu a přitáhne si mě blíž. Cítím tak neuvěřitelnou rozkoš, až se celá chvěju. Jako by moje pokožka a kosti spoustu let tolik toužily po kontaktu, po vřelé náklonnosti, po lidském doteku, že se teď nedokážu ovládnout. Jsem jako hladovějící dítě, které konečně dostalo najíst. Uvěřit takovému potěšení však není snadné. Pořád mám strach, že se probudím

z krásného snu a zase budu přebírat hrách a popel pro svou ma-
cechu.

Ale pak mi Adam přitiskne rty na čelo a já konečně dokážu
aspoň na chvíli předstírat, že moje starosti patří někomu jinému.

„Jak se máš?“ zeptám se ho a strašně se zastydím, protože
z tónu mých slov je patrné, jak jsem vzrušená. A to se mě pomalu
ještě ani nedotkl! Ale já se nedokážu ovládnout. ~~Nechej se ovládnout. Nikdy. Nikdy, nikdy.~~

Jeho tělo se začne otřásat něžným, laskavým a shovívavým
smíchem. Ale na mou otázku neodpoví.

Už mnohokrát jsme zkoušeli aspoň na chvíli společně vy-
klouznout, ale vždycky nás objevili a vyčinili nám za naši nedba-
lost. Po zhasnutí světél nesmíme vycházet ze svých pokojů. Jak-
mile naše období hájení – shovívavost, kterou nám projevovali
vzhledem k našemu náhlému příjezdu – skončilo, museli jsme
stejně jako všichni ostatní začít dodržovat pravidla. A těch pravi-
del je opravdu hodně.

Bezpečnostní opatření – kamery na každém rohu a v každé
chodbě – tu jsou z důvodu případného útoku. V noci tu chodí
stráže a kontrolují každý podezřelý zvuk, činnost anebo známku
jakéhokoli narušení pořádku. Castle a jeho lidé jsou při ochra-
ně Bodu Omega velmi ostražití a nejsou ochotní riskovat ani tu
nejmenší drobnost; jakmile se někdo dostane příliš blízko jejich
skryše, udělají cokoli, aby ho udrželi v patřičné vzdálenosti.

Castle tvrdí, že právě díky jejich ostražitosti je dosud nikdo
neobjevil, a mám-li být upřímná, důvody jeho přísnosti napro-
sto chápu. Ale právě tato přísná opatření mi brání být s Ada-
mem. Vidíme se jen u jídla, kdy nás obklopuje spousta dalších
lidí, a veškerý ostatní čas trávím ve školící místnosti, kde se mám
učit „ovládat svou energii“. Adam je z toho nešťastný stejně
jako já.

Pohládím ho po tváři.

Prudce se nadechne a otočí se ke mně. Očima toho vyjadřuje tolik, tolik moc, že musím odvrátit pohled. Moje pokožka je na jednu nesmírně citlivá na dotek, konečně, konečně, konečně se probudila a bzučí životem, bzučí tak intenzívními pocity, až mi to připadá neslušné.

Ani to nedokážu skrýt.

Vidí, co to se mnou dělá, co se mi děje, když mě prsty jemně hladí po kůži, když se rty přiblíží k mému obličejí, když mě žár jeho těla nutí přivírat oči, když se mi z jeho blízkosti třesou nohy a podlamují se mi kolena. Já zase vidím, co se děje s ním, když ví, jak na něho reaguju. Někdy mě přímo mučí. Neuvěřitelně pomalu překlenuje mezeru mezi námi a dělá mu radost, když mi splašeně bije srdce, když se snažím ovládnout zrychlený dech a když musím asi 100krát polknout, než mě políbí. Nemůžu se na něj ani podívat, aniž bych v duchu znovu prožívala každíčkový okamžik, který jsme spolu dosud strávili, každíčkový moment, kdy jsem líbala jeho rty, kdy se mě dotýkal, kdy jsem se opájela jeho vůní a hladila jeho kůži. Je toho na mě příliš, příliš mnoho, strašně moc, tolik nového, tolik nádherných pocitů, jaké jsem dosud nikdy nepoznala ani necítila.

~~Někdy mám strach, že mě to zabije.~~

Vymaním se z jeho náruče; polévá mě horko, třese mnou zimnice a cítím se nejistě. Doufám, že se dokážu ovládnout, že zapomene, jak snadno na mě působí. Ví, že se musím vzpamatovat. Klopýtnu vzad; skryju si obličej do dlaní a snažím se vymyslet, co říct, ale všechno se chvěje. Mezerami mezi prsty zahlédnu, jak se na mě dívá, jak mě pozoruje, jako by mě chtěl celou náraz pohltnout.

Ne, slyším, jak šeptá.

Už nedokážu vnímat nic jiného než jeho roztažené paže a zoufalství v jeho hlase, když vyslovuje mé jméno. V jeho náruči se celá odhalím, zbertím se a rozpadnu se na kusy. Už se ani nena-

máhám potlačit chvění v kostech. Je tak horký, jeho kůže je tak horká, že ani nevím, kde jsem.

Pravou rukou mi jezdí po zádech a tahá za zip mého overalu. Napůl ho rozezne a já mu v tom nebráním. Mám co dohánět. Po 17 letech chci konečně cítit všechno, co se mi nabízí. Už nechci dál čekat a marně přemýšlet o tom, co by kdyby, a později jen hrozně litovat. Chci to všechno poznat, protože je docela možné, že tento jev pomine, že vyprší lhůta, že moje šance odejde, stejně jako přišla, a už nikdy se nevrátí. Že moje ruce už nikdy nepocítí teplo vzájemného doteku.

Nemůžu.

Nesmím.

Vůbec si neuvědomím, že jsem se k němu přitiskla, ale najednou ucítím pod jeho tenkým bavlněným oblečením každou křivku jeho těla. Rukama mu vklouznu pod tričko. Zaslechnu prudký nádech, ucítím, jak se napíná, a když zvednu hlavu, zjistím, že má pevně zavřené oči. Ve výrazu jeho tváře je patrná určitá bolest. Náhle mi rukama hrábne do vlasů a zoufale přitiskne své rty k mým. Pak mě chytne a vyzdvihne nahoru. Připadá mi, jako by přestala fungovat zemská přitažlivost. Nohy mám ve vzduchu, vznáším se, letím. V plicích mi řádí hurikán a srdce mi vynechává.

Naše rty
se spojí

a já doufám, že už se nikdy neoddělí. Líbá mě, jako by mě ztratil a zase našel, jako bych se mu vzdalovala a on mě nikdy nenechal jít. Mám chuť křičet, je mi na omdlení, toužím zemřít s vědomím, že jsem zažila tento polibek, že jsem držela v rukou jeho srdce, že jsem poznala tu hebkou, heboučkou explozi. Mám dojem, jako bych se napila slunce, jako bych ochutnala mraky.

To.

To mi způsobuje neutuchající bolest.

Odtáhne se. Prudce oddechuje a pak oběma rukama vklouzne pod jemný materiál mého overalu. Je tak horký, jeho kůže je tak horká. Myslím, že už jsem to jednou říkala, ale nepamatuju si na to. Jsem tak vzrušená, že vůbec nerozumím jeho slovům.

Něco ale říká.

Do uší mi hlubokým a zastřeným hlasem mumlá nějaká slova, ale já nezachytnu víc než jen nesrozumitelný proud hlásek, souhlásek a nejasných slabik. Hlasité bušení jeho srdce se mísí s tlukotem mého vlastního. Prsty hledá tajné vzkazy na mém těle a pomalu stahuje saténově jemnou látku mého oblečení. Hladí mě po vnitřní straně stehen a vzadu pod kolena a pak zase postupuje vzhůru, vzhůru a vzhůru. Přemýšlím, zda je možné omdlít a přitom být stále při vědomí. Vsadím se, že právě tohle znamená být nabitý energií. Náhle ukročí dozadu a narází zády do zdi. Pevně mě uchopí za boky a tvrdě mě přitáhne k sobě.

Zalapám po dechu.

Přitiskne mi rty na krk. Řasami mě lechtá pod bradou a mumlá něco, co zní jako moje jméno. Líbá mě po celé délce klíční kosti, po oblouku ramene. Jeho rty, jeho rty a jeho ruce a jeho rty zkoumají každou křivku mého těla. Na chvíli se zastaví, jen aby se namáhavě nadechl a zaklel: *Panebože, ty tak skvěle chutnáš.*

Cítím se na vrcholu blaha.

Miluju okamžiky, kdy mi něco takového říká. Miluju, když mi řekne, že se mu líbí, jak chutnám, protože to odporuje všemu, co jsem po celý život slýchala. Přeju si, abych jeho slova dokázala strčit do kapsy a mohla se jich tu a tam dotknout a připomenout si, že existují.

„Juliette.“

Sotva popadám dech.

Stěží zvednu hlavu a podívám se vpřed. Nevidím nic než absolutní dokonalost tohoto okamžiku. Na ničem však nezáleží,

protože se usmívá. Usmívá se, jako by mu někdo rozvěsil kolem rtů hvězdy, a dívá se na mě, dívá se na mě, jako bych pro něj byla *vším*. Asi se rozpláču.

„Zavři oči,“ zašeptá.

A já mu věřím.

A udělám to.

Zavřu oči a on mě políbí na jedno oko a potom i na druhé. Pak se rty dotkne mé brady, nosu, čela, tváří. Obou spánků.

Každého

kousku

mého krku

a

pak zničehonic prudce couvne, až se hlavou uhodí o drsnou zeď. Než se stačí zarazit, splyne mu z jazyka několik sprostých slov. Vylekám se a zůstanu stát jako solný sloup. Najednou dostanu strach. „Co se stalo?“ špitnu, přestože nevím, proč šeptám. „Jsi v pořádku?“

Adam potlačí úšklebek. Prudce oddechuje a rozhlíží se kolem. „P-promiň,“ zajíkne se a tře si zátylek. „To bylo – víš, měl jsem dojem –“ Odvrátí pohled a odkašle si. „Já – já jsem myslel – já jsem myslel, že něco slyším. Měl jsem dojem, že se někdo chystá vejít dovnitř.“

Samozřejmě.

Adam tady nemá co dělat.

Muži a ženy žijí v oddělených křídlech Bodu Omega. Castle prohlásil, že je to proto, aby se ženy cítily ve svých prostorách bezpečně a pohodlně – zvláště z toho důvodu, že máme společné koupelny. To naprosto chápu a nedělá mi to problém. Naopak, zamlouvá se mi, že se nemusím sprchovat se staršími muži. Ale tím pádem je pro nás dva těžké být aspoň chvíli spolu – a když už se nám podaří ukrást pár společných okamžiků, máme oba strach, že nás objeví.

Adam se opře zády o zeď a sraští čelo. Zvednu ruku a pohladím ho po tváři.

Trhne sebou.

Zarazím se.

„Jsi v pořádku...?“

„Jo,“ vzdychne. „Já jen – víš, já –“ Zavrtí hlavou. „Já nevím.“ Odmlčí se. Zavře oči. „Já nevím, co se to se mnou ksakru děje.“

„Hej.“ Konečky prstů mu přejedu po břichu. Přes bavlněné tričko pořád ještě vnímám žár jeho těla a snažím se odolat touze zabořit do něj obličej. „To je v pořádku,“ uklidňuju ho. „Jsi prostě opatrný.“

Divně, posmutněle se usměje. „Já nemluvím o své hlavě.“

Zůstanu na něho zírat.

Otevře ústa. Zase je zavře. S námahou je znovu otevře. „Je to – víš, mám na mysli *tohle* –“ Mávne rukou v prostoru mezi námi.

Ani se na mě nepodívá.

„Já to nechápu –“

„Přicházím o *rozum*,“ řekne šeptem, jako by si nebyl jistý, zda to vůbec vyslovil.

Podívám se na něho. Dívám se na něj, mrkám a zakopávám o slova, která nevidím, která nemůžu najít a která se nedají opakovat.

Potřese hlavou.

Chytne se za zátylek. Vypadá rozpačitě a já marně přemýšlím proč. Adam nikdy nepochybuje. Adam není nikdy rozpačitý.

„Tak dlouho jsem na tebe čekal,“ konečně se mu podaří pronést zastřeným hlasem pár slov. „Toužil jsem po tom – tak dlouho jsem po *tebě* toužil, ale teď, po tom všem –“

„Adame, co to –“

„Nemůžu *spát*. Nemůžu spát, protože pořád myslím jenom

na tebe – pořád – já už nemůžu –“ Zmlkne. Přitlačí si hrany dlaní k čelu. Pevně zavře oči. Otočí se ke zdi, abych mu neviděla do tváře. „Měla bys vědět – musíš vědět,“ vysvětluje drsně, jako by ho ta slova vysávala, „že jsem nikdy po ničem netoužil tolik jako po tobě. Po ničem. Protože – totiž, Panebože, Juliette, já tě chci – já chci –“

Jeho slova slábnou. Otočí se ke mně. Svítí mu oči a z rysů jeho obličeje sálají emoce. Pohledem klouže po křivkách mého těla. Připadá mi, jako by škrtl zápalkou a podpálil tekutinu kolující v mých žilách.

Vzplanu.

Chci něco říct, něco správného, něco, co by ho uklidnilo a ujistilo. Chci mu říct, že to chápu, že chci totéž, že i já po něm toužím, ale ten okamžik je tak napjatý, tak skutečný a tak naléhavý, až jsem napůl přesvědčená, že je to jenom sen. Jako bych rozsypala celou abecedu, jako bych poztrácela všechna písmenka a v dlaních mi zůstala jen kvěčka a zetka. V okamžiku, kdy si vzpomenu, že existují slovníky plné slov, ode mě odvrátí zrak.

Namáhavě polkne a sklopí oči. Znovu se podívá jinam. Jednou rukou si prohrábne vlasy a druhou, zařatou v pěst, buší do zdi. „Nemáš tušení,“ vyhrkne, „co se mnou děláš. Co k tobě cítím. Když se mě *dotkneš* –“ Schová si obličej do chvějících se dlaní. Málem se rozesměje, ale jeho dech je namáhavý a nepravidelný; vyhýbá se mým očím. Ustoupí a zakleje si pod vousy. Udeří se pěstí do čela. „Ježíši. Co to prokristapána kecám. Sakra. *Sakra*. Promiň – zapomeň na to – zapomeň na to, co jsem řekl – měl bych jít –“

Snažím se ho zastavit, zkouším najít svůj hlas, chtěla bych říct: „Všechno je v pořádku, je to v pořádku,“ ale najednou jsem strašně nervózní, nervózní a zmatená, protože nic z toho mi nedává smysl. Nechápu, co se děje, proč kvůli mně a kvůli nám, kvůli sobě a mně, kvůli němu a mně a kvůli všem těm zájemům

dohromady cítí pochybnosti. Já mu přece nedávám košem. Nikdy jsem mu nedala košem. Moje city k němu byly vždycky zřejmé – nemá důvod o mně pochybovat. Vůbec netuším, proč se na mě dívá, jako by se dělo něco *zlého* –

„Moc se omlouvám,“ zašeptá. „Já – já jsem neměl nic říkat. Já jen – já – *sakra*. Neměl jsem za tebou vůbec chodit. Měl bych jít – musím jít –“

„Cože? Adame, co se stalo? O čem to mluvíš?“

„Byl to hloupý nápad,“ ošije se. „Já jsem takový pitomec – nemám tady co pohledávat –“

„Nejsi žádný pitomec – je to v pořádku – všechno je v pořádku –“

Hlasitě a dutě se rozesměje. Ozvěna nepřijemného smíchu mu zůstane vetknutá do tváře, i když se přestane smát a zahledí se do bodu přímo nad mou hlavou. Dlouho zůstává zticha, ale pak konečně promluví. „No...“ řekne. Snaží se, aby jeho hlas zněl optimisticky. „Castle si to ale nemyslí.“

„Cože?“ zaskočeně zalapám po dechu. Je mi jasné, že o našem vztahu už nemluvíme.

„Jo.“ Zastrčí si ruce do kapes.

„Ne.“

Adam přikývne. Pokrčí rameny, podívá se na mě a pak zase odvrátí pohled. „Já nevím. Myslím si to.“

„Ale ty testy – to je – totiž“ – nedokážu přestat vrtět hlavou – „zjistil něco?“

Adam dál upírá pohled mimo mě.

„Panebože,“ zaúpím tiše. Jako bych si myslela, že pokud to zašeptám, bude to jednodušší. „Takže je to pravda? Castle měl pravdu?“ Můj hlas šplhá výš a výš, moje svaly jsou čím dál napjatější, třesu se strachy a po zádech mi začíná přebíhat mráz. Proč se bojím, že má Adam nějaký dar jako já? Mohla jsem tušit, že to nebude snadné, že to nebude jednoduché. Tuhle teorii vyznává

Castle po celou dobu – tvrdí, že se mě Adam může dotýkat, protože sám oplývá nějakou formou Energie, která mu to umožňuje. Castle si nikdy nemyslel, že by Adamova imunita mohla být dílem náhody. Od začátku se domnívá, že je v tom něco víc, něco mnohem vědeckějšího, mnohem specifičtějšího. ~~Já jsem vždycky chtěla věřit, že mám prostě štěstí.~~

Adam se chtěl dozvědět pravdu. Byl tou myšlenkou zcela posedlý.

Ale jakmile začaly probíhat testy, přestal o tom mluvit. Už nikdy mi neřekl víc než jen pár stručných informací. Jeho vzrušení velmi záhy opadlo.

Něco není v pořádku.

Něco není v pořádku.

~~Samozřejmě.~~

„Zatím to ještě není průkazné,“ zadumá se Adam, ale zřejmě mi něco zamlčuje. „Musím prodělat ještě pár dalších testů – Castle mi vysvětlil, že musí prozkoumat ještě... pár věcí.“

Neujde mi mechanický způsob, jakým mi Adam tuto informaci předkládá. Něco není v pořádku a já nechápu, proč jsem si jistých náznaků nevšimla mnohem dřív. Nechtěla jsem si to uvědomit. Nechtěla jsem si přiznat, že Adam vypadá unaveněji, nervózněji a napjatěji než kdykoli předtím. Jako by nesl na ramenou tíhu celého světa.

„Adame –“

„Nedělej si o mě starosti.“ Neříká to nijak hrubě, ale v jeho tónu zaznívá naléhavost, kterou nedokážu ignorovat. Než ale stačím něco říct, stiskne mě v náruči. „Jsem v pořádku,“ uklidňuje mě. „Opravdu. Jenom potřebuju vědět, že i ty se máš fajn. Pokud se tu cítíš dobře, já taky. Všechno je, jak má být.“ Popadá dech. „Ano? Všechno bude v pořádku.“ Nepřesvědčivý úsměv na jeho tváři způsobí, že mi vynechá puls.

„Ano.“ Chvilí trvá, než najdu svůj hlas. „Ano, ale –“

Dveře se otevřou a dovnitř vtrhnou Sonya a Sara. Vzápětí zůstanou zaraženě stát a upřeně zírají na naše propletená těla.

„Och!“ Sara vzdychne.

„Ehm.“ Sonya sklopí oči.

Adam zakleje.

„Můžeme se vrátit později –“ zapějí jednohlasně.

Chtějí vyrazit ze dveří, ale já je zastavím. Přece je nemůžu vykopnout z jejich vlastního pokoje!

Požádám je, aby zůstaly.

Zeptají se, jestli to myslím vážně.

Mrknu na Adama a vím, že budu litovat každé ztracené minuty našeho společného času, ale zároveň si uvědomuju, že své spolubydlicí nesmím využívat. Je to jejich osobní prostor a navíc už co nevidět zhasnou světla. V žádném případě nesmějí bloudit po chodbách.

Adam už se na mě nedívá, ale ani mě nepouští. Nakloním se k němu a lehounce ho políbím na srdce. Konečně se pohledem setká s mýma očima a nabídne mi jemný, utrápený úsměv.

„Miluju tě,“ špitnu, aby to slyšel jenom on.

Roztřeseně vydechne. „Ty nemáš tušení,“ zašeptá a odtáhne se. Otočí se na patě a vyrazí ze dveří.

Srdce mi buší až v krku.

Obě dívky si mě starostlivě prohlížejí.

Sonya se chystá něco říct, ale najednou

cvakne

vypínač,

zableskne se

a světla zhasnou.

ČTVŘI

Znovu se mi zdál sen.

Poté, co mě Warner nechal převézt na svou základnu, se mi nějaký čas žádné sny nezdály. Myslela jsem, že jsem toho ptáka, bílého ptáka, bílého ptáka s korunkou ze zlatých pírek ztratila. Vidala jsem ho ve svých snech, létal kolem, plachtil ve větru, jako by věděl svoje, jako by znal tajemství, o nichž my ostatní nemáme ani tušení, jako by mi ukazoval cestu do bezpečí. V hořké temnotě psychiatrické léčebny byl mou jedinou nadějí. Dokud jsem nezjistila, že si Adam nechal na hrud' vytetovat jeho dvojče.

Připadalo mi, že pták odletěl z mých snů a usadil se na jeho srdci. Myslela jsem, že je to znamení, vzkaz, který mi říká, že jsem konečně v bezpečí. Že se mi podařilo odletět a konečně najít bezpečné a klidné útočiště.

Nečekala jsem, že toho ptáka znovu spatřím.

Ale teď je zpátky a vypadá úplně stejně jako předtím. Je to úplně stejný bílý pták na úplně stejné modré obloze a na hlavě má úplně stejnou korunku ze zlatých pírek. Jenomže tentokrát neletí. Mává křídly na jednom místě, jako by byl v nějaké neviditelné kleci, jako by mu bylo souzeno pořád dokola opakovat stejný pohyb. Na první pohled se *zdá*, že ten pták letí: je ve vzduchu a mává křídly. Vypadá, jako by svobodně brázdil oblohu. Ale on stojí na místě.

Nedokáže vzlétnout.

Nemůže ani spadnout na zem.

Minulý týden se mi ten sen zdál každou noc. A každé ráno jsem

se po probuzení třásla. Chvěla jsem se v ledově chladném vzduchu a marně jsem se pokoušela utišit zoufalství ve svém nitru.

Marně jsem se snažila pochopit, co to znamená.

Každý den vylezu z postele a vklouznu do stejného overalu; je to jediný kousek oblečení, který teď vlastním. Má sytě purpurovou barvu, švestkovou, až téměř černou. Trochu se leskne, ve světle se lehce třpytí. Je ušitý vcelku, od krku až k zápěstím a kotníkům. Je jako druhá kůže, a přitom mě nikde netísí.

Připadám si v něm jako gymnastka.

Na nohou nosím pružné kožené kotníčkové boty, které se přizpůsobují tvaru mých chodidel a umožňují mi téměř neslyšně chodit po zdejších chodbách. Na ruku mám dlouhé černé kožené rukavice, díky nimž se nemusím bát někoho dotknout. Sonya a Sara mi půjčily gumičku do vlasů, takže jsem si poprvé za dlouhá léta mohla stáhnout vlasy z obličeje. Nosím je teď vyčesané nahoru a svázané do ohonu. A naučila jsem se sama zapnout zip na svém overalu. Díky němu se cítím výjimečná. Neporazitelná.

Daroval mi ho Castle.

Nechal mi ho ušít na míru ještě před mým příjezdem do Bodu Omega. Zřejmě si myslel, že bych měla nosit oblečení, které by ochránilo mě samotnou i ostatní, ale zároveň by mi poskytlo možnost *ublížit*. Kdybych chtěla. Nebo musela. Overall je vyrobený ze zvláštního materiálu, který v horku chladí a v zimě hřeje. Dosud mi perfektně sloužil.

~~Dosud, dosud, dosud.~~

Jdu posnídat. Sama.

Než se probudím, jsou už Sonya a Sara vždycky pryč. Jejich práce v nemocničním křídle nikdy nekončí – nejenže léčí zraněné, ale vyvíjejí také nejrůznější protilátky a léčivé prostředky. Mluvily jsme spolu jen jedenkrát a tehdy mi Sonya vysvětlila, že

pokud se člověk příliš namáhá, může se jeho Energie oslabit – člověk se může natolik vyčerpat, až se zhroutí. Obě dívky vyrábějí léky pro případ, že bude mnoho zraněných a ony nebudou moci okamžitě všechny ošetřit. Koneckonců, jsou tady jenom dvě. A válka je na spadnutí.

Vejdu do jídelny a všechny hlavy se jako obvykle otočí mým směrem.

Pořád jsem pro ně kuriozita, anomálie mezi anomáliemi. Po všech těch letech už jsem si na to ale mohla zvyknout. Měla bych být otrlejší a názorů ostatních si nevšímát.

~~Měla bych mít spoustu jiných vlastností.~~

Promnu si oči a svésím ruce podél těla. Předstírám, že nedokážu navázat oční kontakt s nikým kromě toho jediného místa, toho malého flíčku na stěně asi 15 metrů od místa, kde teď stojím.

Předstírám, že jsem jenom číslo.

Nedávám najevo žádné emoce. Rty mám v naprostém klidu. Žáda napřímená, ruce uvolněné. Jsem robot, duch, který neslyšně pluje mezi davy.

Udělám 6 kroků vpřed, míjím 15 stolů. Počítám vteřiny. 42, 43, 44.

~~Mám strach.~~

~~Mám strach.~~

~~Mám strach.~~

Jsem silná.

Jídlo se podává 3krát denně: snídaně od 7:00 do 8:00, oběd od 12:00 do 13:00 a večeře od 17:00 do 19:00. Večeře bývá delší, protože je to závěr dne; je to jako odměna za tvrdou práci. Ale jídlo tu není žádnou slavnostní nebo luxusní událostí – jíst tady je úplně jiné než s Warnerem. Tady vystojíme dlouhou frontu, vezmeme si předem naplněné misky a odejdeme do jídelny, což není nic než řada obdélníkových stolů. Tady se ničím neplýtvá.

Uvidím ve frontě Adama a vyrazím k němu.

Zase počítám vteřiny. 68, 69, 70.

„Ahoj krásko.“ Něco měkkého mě zasáhne do krku a spadne na zem. Otočím se a 43 svalů v mé tváři, které jsou potřeba k zamračení, se napne.

Kenji.

Široce a bezstarostně se usměje a zamrká na mě jasně hnědýma očima, do nichž mu padají tmavé vlasy. Rty mu cukají potlačovaným smíchem. Dívá se na mě, jako bych se procházela kolem s toaletním papírem ve vlasech. Nemůžu si pomoci, ale marně přemýšlím, proč jsem s ním za celou tu dobu, co jsem tady, nestrávila aspoň chvíli času. Upřímně vzato mi zachránil život. I Adamovi. A Jamesovi.

Kenji se sehne a zvedne věc, která vypadá jako pár ponožek zastrčených do sebe. Potěžká je v ruce, jako by zvažoval, že je po mně znovu hodí. „Kam jdeš?“ zajímá se. „Myslel jsem, že se tu máme setkat. Castle mi řekl, že –“

„Proč si sem nosíš ponožky?“ skočím mu do řeči. „Někteří lidé se tu chtějí najít.“

Na vteřinku znejistí, ale pak otráveně protočí oči. Postaví se vedle mě a zatáhá mě za vlasy. „Trochu jsem se opozdil, a protože jsem nechtěl zmeškat setkání s *vámi*, vaše výsosti, nestihl jsem si obléct ponožky.“ Ukazuje na ponožky a na holé nohy v botách.

„To je nechutné.“

„Víš, způsob, jakým vyjadřuješ, že tě přitahuju, je vždycky velmi zvláštní.“

Zavrtím hlavou a snažím se nedat najevo, jak se bavím. Kenji je chodící paradox. Jako by byl naprosto seriózní osoba a 12letý puberták v jednom. Už jsem zapomněla, jak lehce se vedle něj žije; jak přirozeně se člověk v jeho blízkosti směje. Pomalu postupuju vpřed. Neřeknu ani slovo, ale rty mi cukají potlačovaným smíchem. Popadnu ták a zamířím do středu kuchyně.

Kenji zůstává půl kroku za mnou. „Takže. Dnes budeme pracovat spolu.“

„Jo.“

„Tak co – prostě jen tak projdeš kolem mě? Ani mě nepozdravíš?“ Dramaticky si přitiskne ponožky k hrudi. „Jsem zničen. A já přitom zajistil stůl a všechno ostatní...“

Mrknu na něj, ale nezastavím se.

Dožene mě. „Myslím to vážně. Ty nemáš tušení, jak je hloupé, když na někoho zamáváš a on tě ignoruje. A pak se snažíš tvářit jako že ‚no vážně, přísahám, já tu holku znám‘ a nikdo ti nevěří –“

„Děláš si srandu?“ Zastavím se uprostřed jídelny a otočím se jako na obrtlíku. Na tváři mám výraz naprostého úžasu. „Za ty dva týdny, co jsem tady, jsi se mnou mluvil snad jen jednou. A víckrát sis mě nevěšil.“

„Jo, jo, zadrž,“ zastoupí mi cestu. „Oba přece víme, že není možné, aby sis toho *všeho*“ – ukazuje na sebe – „nevěšila, takže pokud si se mnou chceš pohrávat, musím ti hned na úvod říct, že to nebude fungovat.“

„Cože?“ zamračím se na něj. „O čem to mluvíš –?“

„Netvař se tak nedostupně, lásko.“ Zvedne obočí. „Vždyť já se tě nemůžu ani *dotknout*. V našem případě se to ‚nedostupně‘ pak dostává na zcela novou úroveň, jestli víš, co tím myslím.“

„Panebože,“ zamumlám se zavřenýma očima. Nevěřicně zavrtím hlavou. „Ty jsi *blázen*.“

Padne na kolena. „Blázen do tebe, má nejdražší!“

„Kenji!“ Bojím se zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem, ale na každý pád mu musím zabránit dál žvanit a přitahovat na nás pozornost celé místnosti. Je mi jasné, že si dělá legraci, ale také vím, že by to někteří lidé nemuseli pochopit.

„Copak?“ diví se hlasitě a jeho zvučný hlas se rozléhá celou jídelnou. „Přivádí tě moje láska do rozpaků?“

„Prosím – *vstaň*, prosím – a nemluv tak nahlas –“

„Ani nápad.“

„Proč ne?“ žadoním.

„Protože když nebudu mluvit nahlas, neuslyším se. A to,“
ušklíbne se, „je má oblíbená část.“

Nemůžu se na něj ani podívat.

„Neodvrhuj mě, Juliette. Jsem tak opuštěný.“

„Co je to s tebou?“

„Zlomilas mi srdce.“ Mluví ještě hlasitěji a smutně kolem sebe máchá rukama. Téměř mě dostane. Ale pak si uvědomím, že ho všichni pozorují.

A královsky se baví.

Podaří se mi rozpačitě usmát, ale když se rozhlédnu kolem sebe, s překvapením zjistím, že na mě se nikdo nedívá. Muži, zřejmě zvyklí na Kenjiho šaškárny, se zubí a všechny ženy na něho pohlížejí se směsicí obdivu a ještě něčeho dalšího.

Hledí na něho i Adam. Stojí s tákem v rukou, hlavu má nakloněnou a v očích zmatený výraz. Pak se setkáme očima a on se na mě nejistě usměje.

Vyrazím k němu.

„No tak – počkej, lásko.“ Kenji vyskočí na nohy a popadne mě za paži. „Ty víš, že jsem zrovna –“ Sleduje můj pohled k místu, kde stojí Adam. Pleskne se dlaní do čela. „No *jistě!* Jak jsem na to mohl zapomenout? Vždyť ty jsi zamilovaná do mého spolubydlicího.“

Otočím se k němu. „Poslyš, jsem ti vděčná, že se mnou budeš trénovat – opravdu jsem. Moc ti za to děkuju. Ale nemůžeš tady na celé kolo vykřikovat, jak mě miluješ – hlavně ne před Adamem – a musíš mi dovolit najíst se s ním dřív, než skončí snídaně, ano? Vždyť se skoro vůbec nevidáme.“

Kenji pomalu a s vážným výrazem přikývne. „Máš pravdu. Omlouvám se. Chápu to.“

„Díky.“

„Adam na naši lásku žárlí.“

„Běž se prostě najíst!“ Drsně do něho strčím a přitom se snažím nepropuknout v hořký smích.

Kenji je tady – kromě Adama, samozřejmě – jediný člověk, který se mě nebojí dotknout. Pravdou je, že když mám na sobě svůj úbor, nemusí se mě bát nikdo, ale při jídle si obvykle sundávám rukavice a lidé mě pak obcházejí obloukem. Kenji se mě nebojí, přestože jsem ho už jednou neúmyslně zranila. Domnívám se, že poslat ho k zemi by vyžadovalo astronomické množství něčeho strašlivého.

A to na něm obdivuju.

Adam při našem setkání neřekne ani slovo. Víc než „Ahoj“ mi říkat nemusí, protože špulí rty ke straně a tváří se přísně a upjatě. O světě toho dosud moc nevím, ale v knize napsané v jeho očích už číst umím.

Poznám, co ten pohled znamená.

Tíha v jeho očích mi dělá starosti, ale přesto v nich stále vidím i něhu, soustředěnost a emoce, kvůli nimž mám v jeho blízkosti vždy co dělat, abych mu neskočila do náruče. Sleduju, jak dělá ty nejobyčejnější věci – přesunuje váhu z nohy na nohu, bere do rukou táč, kývne někomu na pozdrav – jen aby mi neušel jediný pohyb jeho těla, které si razí cestu vzduchem. Máme tak málo společného času, že se mi při pohledu na něj vždycky sevře hrdlo a srdce mi začne vynechávat. V jeho blízkosti pokaždé ztratím rozum.

Zvláště, když mě chytne za ruku.

Nikdy se nechci dívat jinam než na něj.

„Jsi v pořádku?“ zajímá mě, protože kvůli včerejšku pořád ještě cítím nejistotu.

Přikývne. Zkouší se usmát, ale výsledkem je jen zmučený výraz. „Jo, já, ehm...“ Odkáže si, zhluboka se nadechne a odvrá-

tí zrak. „Jo, omlouvám se za včerejšek. Já jsem trochu... zpanikařil.“

„Kvůli čemu?“

Pohlédne někam za moje rameno a zamračí se.

„Adame...?“

„Jo?“

„Kvůli čemu jsi zpanikařil?“

Podívá se na mě doširoka otevřenýma očima. „Cože? Kvůli ničemu.“

„Já tomu nerozu-“

„Vážení, proč vám to trvá tak dlouho?“

Otočím se na patě. Kenji stojí přímo za mnou. Na ták si navršil tolik jídla, až se divím, že mu někdo něco neřekl. Asi přesvědčil kuchaře, aby mu přidali.

„Takže?“ Kenji na nás hledí a čeká na odpověď. Nakonec mi pohybem hlavy naznačí *pojd' za mnou* a vyrazí pryč.

Adam hlasitě vydechne. Vypadá tak roztěkaně, že se rozhodnu záležitost včerejšího večera odložit. Co nejdřív si o tom promluvíme. Určitě to nic není. Určitě to vůbec nic není.

Co nejdřív si o tom promluvíme a všechno bude v pořádku.

DĚT

Kenji na nás čeká u prázdného stolu.

James ze začátku jedl s námi, ale teď se kamarádí s ostatními dětmi, které tu v Bodu Omega žijí, a raději sedává s nimi. Vypadá, že je tu z nás nejšťastnější – a já jsem šťastná, že je šťastný – ale musím přiznat, že mi schází. Bojím se to však říct nahlas; nejsem si jistá, jestli chci vědět, proč nechce trávit čas se mnou a s Adamem. ~~Přemýšlím, zda ho ostatní děti nepřesvědčily, že jsem nebezpečná. Totiž, já jsem nebezpečná, já jen...~~

Adam se posadí na lavici a já vklouznu vedle něho. Kenji se posadí naproti. Pod stolem se s Adamem chytíme za ruce a já si dovolím vyhřívat se v jeho blízkosti. Pořád mám na ruku rukavice, ale úplně mi stačí být mu takhle nablízku; moje nitro je jako rozkvetlá louka plná květin, jejichž hebké okvětní plátky šimrají každíčký můj nerv. Je neuvěřitelné, jaký na mě má vliv. Jak se vedle něho cítím, co si vedle něho myslím. Jako bych mohla mít tři přání: dotýkat se, chutnat a cítit. Je to podivuhodný jev. Jako bych dostala k narozeninám tu nejbáznivější, nejšťastnější a nejnemožnější věc, zabalenou do dárkového papíru a převázanou mašlí.

~~Někdy si myslím, že je to privilegium, které si ani nezasloužím.~~

Adam se posune a přitiskne se celou délkou nohy ke mně.

Zvednu hlavu a najdu jeho zářící oči. Skrývá se v nich tajemství, jemný úsměv, který vypráví o tolika věcech, o takových věcech, které by nikdo u jídelního stolu neměl vyslovovat. Nutím se dýchat a soustředit se na jídlo. Doufám, že se nečervenám.

Adam se nakloní a chce mi něco pošeptat do ucha. Cítím jeho jemný dech.

„Vy dva jste odporní, víte to, jo?“

Zmateně zvednu hlavu a zjistím, že nás Kenji pozoruje se lžící napůl zvednutou k ústům a nakloněnou hlavou. Lžící gestikuluje k našim tvářím. „Co je to s vámi ksakru? Hrajete snad pod stolem futsal nebo tak něco?“

Adam se ode mě odtáhne, jen centimetr či dva a zhluboka, otráveně se nadechne. „Viš, jestli se ti tu nelíbí, můžeš jít.“ Kývne k okolním stolům. „Nikdo tě nežádal, aby sis k nám přisedl.“

Adam se ze všech sil snaží být ke Kenjimu milý. Ti dva byli kamarádi už na základně, ale Kenji umí kupodivu Adama neuvěřitelným způsobem vytočit. Na okamžik úplně zapomenou, že spolu bydlí.

Kdo ví, jak se těm dvěma spolu daří.

„Kecáš kraviny a dobře to víš,“ čertí se Kenji. „Ráno jsem ti přece říkal, že se musím posadit k vašemu stolu. Castle mě požádal, abych vám dvěma pomohl *přizpůsobit se*.“ Zavrčí a kývne hlavou mým směrem. „Poslyš, já nemám ponětí, co na tomhle chlapíkovi vidíš,“ ušklibne se, „ale měla bys s ním zkusit bydlet. Ten chlap je protivný až hrůza.“

„Já nejsem *protivný* –“

„Jo, brácho.“ Kenji odloží lžici. „Jsi protivný. To je pořád: ‚Zavři klapačku, Kenji.‘ ‚Zalez do postele, Kenji.‘ ‚Nikdo tě nechce vidět nahého, Kenji.‘ A já přitom vím, že aspoň tisícovka lidí by mě ráda viděla nahého –“

„Jak dlouho tu s námi musíš sedět?“ Adam odvrátí pohled a volnou rukou si tře čelo.

Kenji se narovná, popadne lžici a znovu s ní zašermuje ve vzduchu. „Ty by sis měl uvědomit, jaké máš štěstí, že s tebou sedím u stolu. Díky mě se staneš oblíbeným.“

Cítím, jak Adam vedle mě tuhne, a rozhodnu se zasáhnout. „Hele, nemohli bychom se bavit o něčem jiném?“

Kenji zabručí a protočí panenky. Nabere si plnou lžici a zamíří s ní do úst.

Dělám si starosti.

Když si ho teď prohlížím pozorněji, vidím Adamovi na očích únavu, starostlivé vrásky na čele a napětí v ramenou. Přemýšlím, čím asi tady v podzemním světě prochází. Co mi neříká. Jemně ho zatahám za ruku. Otočí se ke mně.

„Opravdu jsi dnes v pořádku?“ zašeptám. Mám dojem, jako bych mu pořád dokola, dokola, dokola kladla stejnou otázku.

Výraz v jeho očích okamžitě zněžní. Vypadá unaveně, ale zároveň pobaveně. Pustí mě, jen aby mi položil ruku do klína a pohladil mě po stehně. Málem se přestanu ovládat. Jemně mě políbí do vlasů a tím moji soustředěnost zcela zničí. Namáhavě polknu a téměř přitom upustím vidličku na zem. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že na mou otázku vůbec neodpověděl. Teprve až odvrátí pohled a zahledí se do svého talíře, nepřítomně přikývne. „Jsem v pořádku.“ Jsem úplně bez dechu, protože mi nepřestává jezdit prsty po noze.

„Slečno Ferrarsová? Pane Kente?“

Při zvuku Castleova hlasu se prudce narovná a pod stolem srazím kolena k sobě. Castle mi vždycky připadá jako učitel a z nějakého důvodu se v jeho přítomnosti cítím jako školačka, kterou ve třídě přichytil při nějaké nezbednosti. Adama naopak jeho příchod ani v nejmenším neznepokojí. Znovu mi stiskne prsty. Málem vykřiknu bolestí. Přitáhne si mou ruku v rukavici ke rtům a líbá jeden prst za druhým. Kenji se začne dusit.

Přitisknu se k Adamovi a zvednu hlavu.

Castle stojí u stolu. Kenji se zvedne a chystá se odnést použité nádoby zpátky do kuchyně. Plácne Castlea po zádech jako starého přítele a Castle se na něho vřele usměje.

„Hned se vrátím,“ křikne Kenji přes rameno a s rošťáckým úsměvem doplní: „A ne že se mezitím vyslečete do naha, jasně? Jsou tady děti.“

Cuknu sebou a mrknu na Adama, ale ten se kupodivu soustředí jen na své jídlo. Od Castleova příchodu nepronesl jediné slovo.

Rozhodnu se odpovědět za nás za oba. Usměju se na něj: „Dobré ráno.“

Castle, vysoký a klidný, přikývne a dotkne se klopky svého saka. Obdaří mě zářivým úsměvem. „Přišel jsem vás pozdravit a zkontrolovat. Jsem moc rád, že rozšiřujete okruh svých přátel, slečno Ferrarová.“

„Ano. Děkuju. Ale na tom nemám žádnou zásluhu,“ zdůrazním. „To vy jste mi poradil, abych se setkala s Kenjim.“

Castle se nejistě usměje. „Ano. Jistě,“ řekne. „Jsem rád, že jste si vzala mou radu k srdci.“

Přikývnu a nepřítomně si mnu čelo. Adam vypadá, jako by vůbec nedýchal. Zrovna přemýšlím, co říct, když Castle vyhrkne: „Takže, pane Kente, pověděla vám slečna Ferrarová, že teď bude trénovat s Kenjim? Doufám, že s ním dosáhne určitého pokroku.“

Adam neodpoví.

Castle se nedá odradit. „Napadlo mě, že by pro ni možná mohlo být zajímavé pracovat i s vámi. Pod mým dohledem, samozřejmě.“

Adamovy oči okamžitě zbystří. Jsou plné znepokojení. „O čem to mluvíte?“

„No –“ Castle se odmlčí. Pohledem přejíždí mezi námi dvěma. „Myslel jsem si, že by bylo vhodné provést pár testů s vámi oběma. Společně.“

Adam se postaví tak prudce, že málem převrhne stůl. „V žádném případě.“

„Pane Kente –“ začne Castle.

„*Sakra*, řekl jsem v žádném případě –“

„Měla by se rozhodnout sama –“

„Nechci to tady rozebírat –“

Vyskočím na nohy. Adam se tváří, jako by měl každou chvíli vybuchnout. Má zaťaté pěsti, z přimhouřených očí vystupuje zlověstná záře, krčí čelo a celý se vzrušeně chvěje.

„Co se děje?“ dožaduju se vysvětlení.

Castle zavrtí hlavou. Jeho další slova nejsou určená mně. „Jenom bych rád viděl, co se stane, když se vás dotkne. To je vše.“

„Jste *blázen* –“

„Je to pro *její* dobro,“ pokračuje Castle naprosto klidným hlasem. „Nemá to nic společného s vaším pokrokem –“

„Jakým pokrokem?“ vmísím se do hovoru.

„Jenom jí pomáhám zjistit, jak působí na neživé organismy,“ vysvětluje Castle. „Zvířata a lidi už jsme vyřešili – víme, že jeden dotek stačí. Rostliny na její schopnost zřejmě vůbec nereagují. Ale to ostatní? To je... jiné. Neví, jak si s tím v této oblasti poradit, a já bych jí rád pomohl. To je vše, co děláme,“ doplní. „Pomáháme slečně Ferrarové.“

Adam ke mně přistoupí. „Pokud jí pomáháte zjistit, jak zničit neživé věci, k čemu potřebujete mě?“

Na setinu vteřiny se Castle zatváří poraženecky. „To opravdu nevim,“ přizná. „Ale jedinečná povaha vašeho vztahu – je prostě fascinující. Zvláště po tom, co jsme dosud zjistili. Je –“

„Co jste zjistili?“ vyskočím zase.

„– docela možné,“ nenechá se Castle přerušit, „že všechno spolu souvisí způsobem, který jsme zatím neobjevili.“

Nevypadá to, že by Adama přesvědčil. Jeho rty tvoří úzkou čárku a rozhodně se nechystá odpovědět.

Castle se obrátí na mě. Snaží se, aby jeho hlas zněl nadšeně. „Co si o tom myslíte? Měla byste zájem?“

„Zájem?“ Pohlédnu na Castlea. „Já vůbec netuším, o čem to mluvíte. A taky bych ráda věděla, proč mi nikdo neodpovídá na otázky. Co jste zjistili o Adamovi?“ vyzvídám. „Co se děje? Děje se něco zlého?“ Přebíhám pohledem od jednoho k druhému; Adam namáhavě dýchá a snaží se to nedat najevo, nepřestává zatínat a uvolňovat pěsti. „Vysvětlete mi, prosím, někdo, co se děje.“

Castle se zamračí.

Zmateně mě pozoruje. Krčí obočí, jako bych mluvila jazykem, který už léta neslyšel. „Pane Kente,“ osloví Adama s pohledem stále upřeným na mě. „Mám to chápat tak, že jste o našich objevech se slečnou Ferrarsovou dosud nemluvil?“

„Jakých objevech?“ Srdce mi poplašeně bije.

„Pane Kente –“

„Do toho vám nic není,“ oboří se na něj Adam hlubokým hlasem plným vzteku.

„Měla by vědět –“

„Pořád ještě nic nevíme!“

„Víme toho dost.“

„Kecy. Ještě jsme neskončili –“

„Už nám chybí jen testování vás dvou dohromady –“

Adam se postaví přímo před Castlea a trochu prudčeji popadne svůj táč s jídlem. „Možná,“ vysloví velmi pečlivě, „někdy jindy.“

Otočí se k odchodu.

Dotknu se jeho paže.

Zastaví se, mrští tácem o stůl a obrátí se ke mně. Stojíme těsně u sebe, a přestože se nacházíme v místnosti plné lidí, cítím, jak mi jeho horký, mělký dech a žár jeho těla žhaví krev a zbarvuje mi tváře do krvava.

Zachvátí mě panika.

„Všechno je v pořádku,“ ujišťuje mě, ale já ho přes dunění našich srdcí sotva slyším. „Všechno bude v pořádku. Slibuju.“

„Ale –“

„Slibuju,“ zopakuje a popadne mě za ruku. „Přísahám. Napravím to –“

„Napravíš to?“ Nejspíš se mi to jen zdá. Anebo umírám. „Napravíš to?“ Cítím, jak se mi v nitru cosi hroutí, cosi se děje bez mého svolení a já se ztrácím, ztrácím, ztrácím. Jsem zmatená a utápím se v pochybách. „Adame, já nerozu–“

„Myslel jsem to vážně.“ Hrne se k nám Kenji. „Opravdu to chcete dělat přímo tady? Předě všemi? Tyhle stoly nejsou tak pohodlné, jak vypadají –“

Adam se odtáhne a při odchodu praští Kenjiho do ramene.

„*Dej mi pokoj,*“

zaslechnu ještě, než zmizí.

ŠEST

Kenji dlouze hvízdne.

Castle volá na Adama a žádá ho, aby zpomalil, aby si s ním promluvil, aby s ním tu záležitost rozumně probral. Adam se však ani neotočí.

„Říkal jsem ti, že je protivný,“ zamumlá Kenji.

„Není protivný,“ slyším se říkat, ale ta slova zní z dálky, jako by je říkal někdo úplně jiný. Cítím se otupělá, jako by mě někdo připravil o všechny svaly i kosti a jako by mi zůstal jenom mozek plný otázek a pochybností o všem, co je teď důležité. Mám toho plnou hlavu.

Kde jsem ztratila hlas, kam se poděl můj hlas, nemůžu najít svůj...

„Takže! Ty a já, jo?“ Kenji sepne ruce. „Jsi připravena na svůj velký den?“

„Kenji.“

Tady je. Můj hloupý hlas se skrýval za strachem a paranoiou a odmítnutím a bolestí a bolestí a...

„Jo?“

„Chci, abys mě zavedl za nimi, ať už šli kamkoliv.“

Kenji si mě prohlíží, jako bych ho právě požádala, aby sám sebe kopl. „No, jo – co takhle upřímné *ani náhodou*? Stačí ti to jako odpověď na tvou žádost? Protože mně to naprosto stačí.“

„Musím zjistit, co se děje.“ Přestože se cítím hloupě, zoufale to potřebuju vědět. „Ty to víš, že ano? Ty víš, co se děje –“

„Samozřejmě že to vím.“ Zamračí se a založí si ruce na hru-

di. Podívá se na mě. „Já s tím ubožákem bydlím a prakticky tohle místo vedu. Já vím všechno.“

„Tak proč mi to neřekneš? Kenji, prosím –“

„Jo, ehm, to si musím rozmyslet, ale víš, co udělám hned teď? Dostanu tě z téhle zatracené místnosti, kde nikomu neujde ani slovíčko *z toho, co říkáme*.“ Ten poslední kousek vysloví zvlášť hlasitě a rozhlédne se po celé jídelně. Zavrtí hlavou. „Vraťte se ke své snídani, lidi. Tady není nic k vidění.“

Teprve v tom okamžiku si uvědomím, jaké divadlo tu všem hrajeme. Každé oko v místnosti spočívá na mně a odhaduje, odhaduje, odhaduje, co se to tu proboha děje. Nabídnu jim vlažný úsměv a nervózní mávnutí, ale Kenji už mě vystrkuje ven.

„Na lidi nemusíte mávat, princezno. Nejde přece o korunovaci.“ Zatáhne mě do jedné z mnoha dlouhých, mdle osvětlených chodeb.

„Řekni mi, co se děje.“ Musím párkrát zamrkat, než se moje oči přizpůsobí slabému osvětlení. „To není fér – všichni kromě mě vědí, oč jde.“

Pokrčí rameny a opře se jedním bokem o zeď. „Já ti to nesmím prozradit. Víš, jsem rád, když se mi toho chlapíka podaří vytočit, ale nejsem hajzl. Prosil mě, ať ti nic neříkám. A tak ti nic neřeknu.“

„Ale – totiž – je v pořádku? Můžeš mi aspoň říct, jestli je v pořádku?“

Kenji si prohrábne vlasy a otráveně vzdychne. Chvilí studuje mou tvář a pak se zhluboka nadechne. Střelí po mně pohledem. „Tak fajn,“ spustí, „vidělas někdy v životě železniční katastrofu?“ Nečeká na odpověď. „Když jsem byl malý kluk, jednu jsem viděl. Jeden z těch šíleně dlouhých vlaků naložených auty vykojlejl a vybuchl. Všechno bylo v jednom ohni, všichni křičeli, bylo to fakt peklo. Bylo *jasné*, že jsou všichni lidé mrtví anebo co nevidět zemřou, a v podstatě jsem se na to ani nechtěl dívat, ale ne-

dokázal jsem od toho odtrhnout oči, chápeš?“ Kousne se zevnitř do tváře. „Tohle je něco podobného. Tvůj přítel je jako podělaná železniční katastrofa.“

Podlomí se mi kolena.

„Já nevím,“ pokračuje Kenji. „Mám ti povědět, co si o tom myslím? Řekl bych, že to přehání. Už se staly horší věci, ne? Sakra, copak nejsme všichni až po krk ve sračkách? Ale ne, pan Kent si toho zřejmě nevšiml. Vlastně mám dojem, že úplně přišel o rozum. Myslím, že už ani nespí. A víš co,“ dodá a nakloní se ke mně, „připadá mi, že začíná trochu děsit Jamese. Mám-li být upřímný, začíná mě to pěkně štvát, protože James je bezva kluk a nezaslouží si, aby se musel trápit Adamovými problémy.“

Ale já už neposlouchám.

Před očima mám ty nejhorší možné scénáře, v hlavě se mi honí ty nejděsivější představy. A všechny ty hrozné, strašlivé situace končí Adamovou bídnou smrtí. Určitě je nemocný nebo prožívá nějaké neúnosné utrpení nebo ho něco nutí dělat věci, které nedokáže ovládat, nebo, Panebože, *ne*.

„Musíš mi to říct.“

Nepoznávám svůj vlastní hlas. Kenji mě užasle pozoruje s doširoka otevřenými očima a s opravdovým strachem vepsaným ve tváři. V tom okamžiku si uvědomím, že jsem ho doslova přišpendlila ke zdi. Svých 10 prstů jsem mu zabořila do trička a v obou pěstích teď svírám hrst látky. Můžu si jenom představovat, jak se mu v téhle chvíli asi jevím.

Nejděsivější na tom je, že je mi to jedno.

„Musíš mi *něco* říct, Kenji. Musíš. Potřebuju to vědět.“

„Možná, ehm“ – olízne si rty, rozhlédne se kolem a nervózně se zasměje – „bys mě mohla pustit, ne?“

„Pomůžeš mi?“

Podrbe se za uchem. Ošije se. „Ne?“

Ještě prudčeji s ním švihnu o zeď. V žilách mi začíná kolo-

vat jakýsi divoký druh adrenalinu. Je to divné, ale mám pocit, že bych ho dokázala holýma rukama roztrhat na kusy.

Určitě by to bylo jednoduché. Velice jednoduché.

„Tak fajn – dobře – *prokristapána*.“ Kenji lapá po dechu. „Jen – co kdybys mě pustila a já, ehm, já tě vezmu do laboratoře.“

„Do laboratoře.“

„Jo, tam se dělají testy. Tam se provádí veškeré testování.“

„Slib mi, že když tě pustím, zavedeš mě tam.“

„Rozmázneš mi mozek po stěně, když to neudělám?“

„Pravděpodobně,“ lžu.

„Tak jo. Vezmu tě tam. *Zatraceně*.“

Pustím ho a couvnu; zkusím se vzpamatovat. Teď, když jsem ho pustila, se trochu se stydím. Částečně mám pocit, že jsem to přehnala. „Omlouvám se,“ špitnu. „Ale děkuju ti. Jsem ti za tvou pomoc vděčná.“ Mírně zvednu hlavu, neboť si chci aspoň trochu zachovat důstojnost.

Kenji zavrčí. Dívá se na mě, jako by neměl ponětí, kdo jsem, jako by si nebyl jistý, zda se má smát, tleskat či utéct. S pohledem upřeným na můj obličej si tře zátylek.

„Co je?“ divím se.

„Kolik vážíš?“

„Pche. Takhle mluvíš s holkou na rande? To vysvětluje mnohé.“

„Já vážím asi 80 kilo,“ oznámí. „Samé svaly.“

Udiveně na něho zírám. „Chceš snad medaili?“

„Dobře, dobře, dobře,“ nakloní hlavu a neznatelně se posměje. „Podívejme, kdo je na světě nejchytřejší.“

„Neutahuješ si ze mě?“ zaškaredím se.

Ale úsměv už mu zmizel z tváře.

„Poslyš,“ naléhá. „Já ti to neříkám, abych se tím chlubil, ale proto, že bych tě dokázal přehodit přes celou místnost jedním maličkem. Řekl bych, že vážíš jen o trochu víc než nic. Já jsem

určitě dvakrát těžší než ty.“ Odmlčí se. „Tak jak jsi mě sakra mohla přišpendlit k té zdi?“

„Cože?“ Zamračím se. „O čem to mluvíš?“

„Mluvím o tom, že *ty*“ – ukáže na mě – „jsi přišpendlila *mě*“ – ukáže na sebe – „ke zdi.“ Ukáže na zeď.

„Chceš tvrdit, že ses opravdu nemohl ani pohnout?“ Nevěřícíně zamrčkám. „Myslela jsem, že se mě jenom bojíš dotknout.“

„Ne,“ zafuní. „Přísahám, že jsem se nemohl pohnout. Nemohl jsem skoro ani dýchat.“

Vytřeštím oči. „Děláš si legraci.“

„Už jsi to udělala někdy dřív?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Totiž, já nevím, já...“ Zalapám po dechu při vzpomínce na Warnera a jeho mučírnu, která se mi zjevila před očima; před přílivem obrazů musím zavřít oči. I ten nejmenší detail té události u mě vyvolá bolest hlavy; cítím, jak mě polévá studený pot. Warner mě zkoušel. Uvedl mě do situace, v níž jsem musela použít svou schopnost na batoleti. Byla jsem hrůzou bez sebe, byla jsem tak rozrušená, že jsem holýma rukama zbourala betonovou zeď, jenom abych dostala Warnera, který čekal na druhé straně. I *jeho* jsem přišpendlila ke zdi. A ani tehdy jsem si neuvědomila, že jsem ho vyděsila svou silou. Domnívala jsem se, že má strach se pohnout, protože by se mě mohl dotknout.

Zřejmě jsem se mylila.

„Jo,“ souhlasí Kenji a přikývne na něco, co musel spatřit v mé tváři. „Fajn. Přesně to jsem si myslel. Tyhle kousíčky informací si musíme zapamatovat, abychom je mohli využít v našem opravdovém tréninku.“ Vrhne po mně sugestivní pohled. „Ať už to bude kdykoliv.“

Přikývnu, aniž bych mu věnovala přílišnou pozornost. „Jistě. Fajn. Ale nejdřív mě zaveď do laboratoře.“

Kenji vzdychne. Mávne rukou a vysekne poklonu. „Až po vás, drahá princezno.“

SEDM

Procházíme řadou chodeb, do nichž jsem dosud nevkročila.

Míjíme několik poslucháren, křidel a nocleháren, jdeme kolem školící místnosti, v níž obvykle sedávám. Poprvé, co jsem tady, věnuju pozornost svému okolí. Moje smysly jsou najednou ostřejší, jasnější; mám pocit, že celá moje bytost bzučí obnovenou Energií.

Jsem naplněná elektřinou.

Celý tento úkryt byl vybudován v zemi – jsou to jeskyním podobné tunely spojené chodbami a napájené elektřinou ukradenou z tajných úložišť energie, které patří Obnově. Toto místo je nedocenitelné. Castle nám jednou povídal, že mu trvalo deset let, než to tu navrhl, a dalších deset let, než vše vybudoval. V mezičase také shromáždil většinu obyvatel tohoto podzemního světa. Chápu, proč je tak neoblomný ohledně bezpečnosti, proč nedovolí, aby kdokoliv porušil nařízená pravidla. Nevím, jestli bych dokázala být jako on.

Kenji se zastaví.

Dostali jsme se – aspoň to tak vypadá – do slepé uličky, někam na konec Bodu Omega.

Kenji kdoví odkud vytáhne klíčovou kartu a rukou zašmátrá po vstupním panelu ukrytém v kamenné stěně. Panel se otevře a Kenji skrytě, abych to neviděla, něco udělá. Pak protáhne kartu panelem a stiskne tlačítko.

Celá zeď se začne otřásat.

Jednotlivé kusy stěny se rozjedou do stran a vytvoří otvor dost

velký na to, abychom se jím protáhli. Kenji mi pokyne, abych ho následovala. Vlezu dovnitř, a když se ohlédnu, zeď za mnou se uzavře.

Stojím na druhé straně.

Vypadá to tu jako v opravdové jeskyni. V ohromné, široké jeskyni rozdělené do tří podlouhlých sekcí. Střední část je nejúžší a slouží jako chodba; vpravo a vlevo jsou čtvercové skleněné místnosti opatřené úzkými skleněnými dveřmi. Stěny mezi jednotlivými místnostmi jsou také skleněné, takže je všude vidět. Celý prostor se koupe v elektrické záři; každá buňka je jasně osvětlená bílým světlem a plná blikajících přístrojů; obrovským prostorem se rozléhá pískání i tlumené bzučení energie.

Je tu přinejmenším 20 laboratoří.

10 na každé straně a do každé je zřetelně vidět. Rozpoznávám několik tváří z jídelny. Několik lidí je připoutáno k přístrojům, jiným jsou do těl vpichovány injekce, na monitorech běží informace, kterým nerozumím. Posuvné dveře se otevírají a zavírají, otevírají a zavírají, otevírají a zavírají; slyším slova a šepot a kroky, vidím gesta a ve vzduchu visí napůl zformované myšlenky.

Tady.

Tady se to všechno odehrává.

Castle mi před 2 týdny – den po mém příjezdu – řekl, že už zjistili, proč jsme takoví, jací jsme. Tvrdil, že ten výzkum provádějí už několik let.

Výzkum.

Vidím postavy, které běží a lapají po dechu na něčem, co připomíná velmi rychle se otáčející mlýnské kameny. Ženu, která nabíjí revolver v místnosti přeplněné zbraněmi, a muže, jenž drží v ruce něco, co vydává jasně modrý plamen. Člověka, který se vznášá v místnosti naplněné vodou. Nad všemi buňkami se po stropě jeskyně vinou kabely, dráty a trubky a přivádějí do laboratoří nejrůznější tekutiny, chemikálie a protilátky, které ani ne-

dokážu pojmenovat. Je toho na mě příliš, příliš, příliš, můj mozek křičí a plíce se plní ohněm.

Všude kolem je příliš mnoho přístrojů a příliš mnoho světel. V příliš mnoho místnostech je příliš mnoho lidí, kteří si dělají poznámky, komunikují mezi sebou a každých pár vteřin se zahledí na hodiny. Klopýtnu vpřed. Všechno to vidím až příliš jasně, a ne dost jasně. A pak to uslyším. Bráním se tomu, ale skleněné stěny nejsou žádnou překážkou a ozývá se to znovu.

Hluboký, hrdelní zvuk strašlivého lidského utrpení.

Jako bych dostala facku. Jako bych dostala ránu do břicha. Jakmile si uvědomím, o co jde, polije mě studený pot. Stéká mi po zádech a ledovými prsty se mi zarývá do kůže. Začnu se dusit.

Adam.

Už ho vidím. Je tady, v jedné ze skleněných laboratoří. Nemá na sobě košili. Leží na pojízdném lůžku, je připoutaný za ruce i za nohy a na spáncích, na čele a pod klíční kostí má umístěny elektrody, které jsou tenkými kabely spojeny s přístroji vedle postele. Má pevně zavřené oči, zaťaté pěsti a napjatý obličej, jak se usilovně snaží nekřičet.

Nevím, co mu dělají.

Netuším, co se děje, nechápu, *proč* se to děje nebo proč musí být napojený na blikající a pípající přístroje. Jsem jako paralyzovaná, nedokážu se pohnout ani dýchat. Zapomněla jsem mluvit, hýbat rukama, uvažovat, chodit. Zničehonic

sebou trhne.

Začne se zmítat, napínat se strašlivou bolestí a tlouct pěstmi do polstrování lehátka. Pak zaslechnu jeho výkřik plný utrpení. Na okamžik se svět přestane točit, všechno zpomalí, zvuky se ztlumí, barvy vyblednou, zem se mi rozevívá pod nohama a já si pomyslím: Páni! Já asi umírám, já asi padnu mrtvá k zemi, anebo

zabiju člověka, který je za to zodpovědný.

Jedno, nebo druhé.

A pak spatřím Castlea. Stojí v koutě Adamova pokoje a tiše sleduje, jak ten 18letý kluk trpí, a nic neudělá. Jen Adama pozoruje a něco si značí do poznámkového bloku. Nakloní hlavu, skousne si rty. Mrkne na monitor pípajícího přístroje.

Napadne mě jednoduchá myšlenka. Tak pokojná. Tak snadná.

Tak *velmi* snadná.

Já ho zabiju.

„Juliette – ne –“

Kenji mě popadne kolem pasu a pažemi silnými jako ocel mě sevře do náruče. Myslím, že křičím, že říkám věci, které jsem nikdy předtím neříkala, a Kenji mě uklidňuje. „*Přesně* kvůli tomu jsem tě sem nechtěl vodit – ty to nechápeš – není to, jak si myslíš –“

V tom okamžiku se rozhodnu, že bych mohla zabít i Kenjiho. Jen za to, že je to takový idiot.

„PUSTĚ MĚ –“

„Přestaň mě *kopat* –“

„Já ho *zabiju* –“

„Víš co, mohla bys přestat křičet? Jenom si tím uškodíš –“

„PUSTĚ MĚ, KENJI, PŘÍSAHÁM BOHU –“

„Slečno Ferrarová!“

Castle stojí na konci chodby, jen pár metrů od Adamova skleněného pokoje. Dveře jsou otevřené. Adam už nekřičí, ale ani nevypadá, že by byl při smyslech.

Jsem doběla rozpálená vztekem.

To je jediné, co si v tu chvíli uvědomuju. Cítím jenom zlobu a nic, nic mě nedokáže přesvědčit, abych z toho postojím slevila. Svět se mi odsud zdá černobílý, snadno zničitelný a přemožitelný. Takový vztek jsem ještě nezažila. Je to vztek tak syrový, tak silný, až mě to uklidňuje. Jako by ten pocit konečně zapadl na správné místo, jako by se konečně pohodlně usadil v mých kostech.

Připadám si jako forma pro roztavené železo; celé mé tělo za-

lévá spalující žár a pokrývá mi ruce a zpevňuje mi pěsti tak dech beroucí silou, tak intenzivní energií, až se bojím, že se zahltím. Jímá mě z toho závrať.

Dokážu cokoliv.

Cokoliv.

Kenjiho paže ode mě odlétnou. Aniž bych se ohlédla, vím, že zavrával. Má strach. Je zmatený. Asi i znepokojený.

Je mi to fuk.

„Tak tady se schováváte,“ vytknu Castleovi a samotnou mě překvapuje chladný, plynulý tón mého hlasu. „Tohle děláte.“

Castle přistoupí blíž a zatváří se lítostivě. Vypadá polekaně, jako by ho vyděsilo něco, co spatřil v mé tváři. Chce něco říct, ale já ho přeruším.

„Co jste mu provedli?“ dožaduju se odpovědi. „Co jste mu *prováděli* –“

„Slečno Ferrarsová, prosím –“

„On není žádný *pokusný králik!*“ vybuchnu a veškeré moje ovládání je pryč. Z hlasu se mi vytratila vyrovnanost a už jsem zase tak rozzlobená, že se celá třesu. „Vy si myslíte, že ho můžete zneužívat pro svůj *výzkum* –“

„Slečno Ferrarsová, prosím, musíte se uklidnit –“

„Neříkejte mi, že se mám uklidnit!“ Nedokážu si ani představit, co mu tady dělali, jak ho testovali. Vždyť se k němu chovají hůř než k pokusnému zvířeti.

Oni ho tu *mučí*.

„Nečekal bych, že budete proti existenci této laboratoře tak vehementně protestovat,“ diví se Castle. Zkouší na mě zapůsobit. Rozumně. Snad i charismaticky. To mě přivádí k myšlence, jak asi teď vypadám. Říkám si, jestli se mě bojí. „Domníval jsem se, že chápete důležitost výzkumu, který tady v Bodu Omega provádíme,“ poznamená. „Bez něj bychom nikdy nedokázali pochopit svůj původ!“

„Ale vy mu ubližujete – vy ho *zabíjíte!* Co jste mu provedli –“
„Neděláme nic, s čím by nesouhlasil,“ prohlásí Castle upjatě. Vidím, že začíná ztrácet trpělivost. „Slečno Ferrarsová, chcete-li naznačit, že Adama využívám ke svým vlastním pokusům, podívejte se nejdříve na celou situaci podrobněji.“ Poslední slabiky vysloví až příliš důrazně, až příliš rozhořčeně a já si uvědomím, že jsem ho dosud neviděla rozhněvaného.

„Vím, že se tady trápíte,“ pokračuje Castle. „Vím, že nejste zvyklá považovat se za součást skupiny. Moc jsem se snažil pochopit, z jakých poměrů asi pocházíte – a pomáhal jsem vám přizpůsobit se. Ale musíte se konečně rozhlédnout kolem sebe!“ Mávne rukou na skleněné stěny a lidi za sebou. „Jsme stejní jako vy. Pracujeme ve stejném týmu! Nepodrobil jsem Adama ničemu, čím bych sám neprošel. Prostě provádíme testy, abychom zjistili, v čem spočívají jeho abnormální schopnosti. Nemůžeme vědět, čeho je schopný, dokud ho neotestujeme.“ Hlas mu klesne o 1, 2 oktávy. „A nemáme čas čekat několik let, než náhodou objeví něco, co by teď pro nás mohlo být důležité.“

Je to divné.

Protože ten vztek cítím jako reálnou věc.

Jako bych ho mohla vzít do rukou a mrštit mu ho do tváře. Jako by se mi ovíjel kolem páteře a usazoval se mi v žaludku. Jako by se mi větvil v nohou, v rukou a i v krku. Dusí mě. Dusí mě, protože se potřebuje dostat ven, protože se musí uvolnit. A to hned.

„Vy,“ vyplivnu namáhavě. „Vy si myslíte, že jste lepší než Obnova, když nás *zneužíváte* – když na nás provádíte pokusy ke svému prospěchu –“

„SLEČNO FERRARSOVÁ!“ zahromuje Castle. Oči mu plnou, snad až příliš, a já si uvědomím, že nás všichni v této podzemní jeskyni pozorují. Ruce sevřené v pěsti mu visí podél těla, zuby má zaťaté. Ucítím na rameni Kenjiho ruku a v tu chvíli si

uvědomím, že se pode mnou chvěje zem a skleněné stěny se začínají otřásat. Uprostřed toho všeho nehybně stojí Castle, z něhož vyzařuje opravdový hněv a hluboké pobouření. Vzpomenu si, že na vysoké úrovni ovládá psychokinezi.

Uvědomím si, že umí pohybovat věcmi svou myslí.

Zvedne pravou ruku, otevře dlaň a skleněná stěna jen pár kroků od nás se začne třást a klepat a zřejmě se co nevidět roztrhne. Ani nedýchám.

„Přece mě nechcete rozlítit.“ Na rozdíl od očí je jeho hlas až příliš klidný. „Pokud vám moje metody vadí, můžete mi své námitky kdykoliv rozumně sdělit. Nebudu ovšem tolerovat způsob, jakým se na mě teď obracíte. Moje starost o budoucnost tohoto světa zřejmě výrazně přesahuje vaše představy, ale ze své hlouposti neobviňujte mě!“ Spustí pravou ruku dolů a sklo se právě včas přestane třást.

„Mé hlouposti?“ Znovu se mi krátí dech. „Myslíte si, že když nechápu, proč každého podrobujete tomuto – *tomuto* –“ Ukázu rukou po místnosti. „Vy si myslíte, že jsem *hloupá* –?“

„No tak, Juliette, všechno je v pořádku –“ spustí Kenji.

„Odveď ji pryč,“ nařídí mu Castle. „Odveď ji zpátky do její tréninkové místnosti.“ Střelí po něm smutným pohledem. „A ty a já – my si o tom promluvíme později. Co sis *myslel*, když jsi ji sem přivedl? Na tohle ještě není připravená – vždyť zatím nezvládne ani *sebe samu* –“

Má pravdu.

Já to nezvládnou. Slyším jenom pípání a vrzání přístrojů a vidím jenom Adamovo bezvládné tělo na tenké matraci. Nepřestávám si představovat, čím asi musel projít a co musel prožít, aby se zjistilo, jaké by mohl mít schopnosti, a najednou si uvědomím, že je to moje chyba.

To, že jsme tady, že je v nebezpečí, že ho chce Warner zabít a že ho chce Castle testovat, to všechno je moje vina. Kdyby ne-

bylo mě, bydlel by s Jamesem v domě, který by nebyl zničený; byl by v bezpečí, žil by v pohodlí a stranou od všeho zmatku, který jsem do jeho života vnesla.

To já ho sem přivedla. Kdyby se mě nikdy nedotkl, nic z toho by se nestalo. Byl by zdravý a silný, netrpěl by, nemusel by se schovávat a nebyl by uvězněný 15 metrů pod zemí. Netrávil by svůj čas připoutaný na lůžku.

~~Je to moje chyba, je to moje chyba, je to moje chyba, je to moje chyba, všechno je moje chyba.~~

Ztratím nervy.

Jako bych byla složená z větviček, které se polámou při sebemenším pohybu. Všechna vina, hněv, frustrace, potlačovaná agrese v mém nitru našly cestu ven a už se nedají ovládat. Žilami mi proudí tolik energie, kolik jsem nikdy neměla. Už nad ničím nepřemýšlím, prostě musím *něco* udělat, musím se *něčeho* dotknout, a tak zatínám pěst, klesám na kolena, napřahuju se dozadu a

udeřím

pěstí

do

podlahy.

Země pod mými prsty pukne a mou bytostí se jako vlna odráží ozvěna, proniká mi kostmi, roztáčí mi hlavu a popohání mé srdce, které teď jako kyvadlo buší o stěny hrudního koše. Svět se mi ztrácí před očima. Musím aspoň 100krát mrknout, abych dokázala znovu zaostřit, ale vidím jen puklinu, která se táhne po celé podlaze. Všechno kolem se hrouť. Kamenná podlaha se pod naší vahou drolí, skleněné stěny řinčí, přístroje kloužou ke straně, voda šplouchá z kontejneru a lidé –

Lidé.

Lidé jsou hrůzou bez sebe a strach a zděšení v jejich očích ve mně vyvolává paniku.

Klopýtnu dozadu, přitlačím si pravou pěst k hrudi a snažím se připomenout si, že nejsem zrůda, že nemusím být zrůda, že nechci ubližovat lidem, že nechci ubližovat lidem, že *nechci ubližovat lidem*, ale

nefunguje to.

Protože je to lež.

Protože tohle jsem udělala já ve snaze pomáhat.

Rozhlédnu se kolem.

Podívám se na zem.

Na to, co jsem udělala.

A poprvé v životě pochopím, že mám sílu všechno zničit.

Castle je jako bez života.

Brada mu poklesla, ruce mu bezvládně visí podél těla, oči má naplněné starostmi a údivem a trochu i zděšením, a přestože pohybuje rty, nedokáže ze sebe vydat ani slovo.

Mám dojem, že nastal správný okamžik na skok z útesu.

Kenji se mě dotkne. Otočím se k němu. A uvědomím si, že jsem k smrti vyděšená. Vždycky, když se ke mně Kenji, Adam nebo Castle chovají mile, dělají chybu. Pokaždé to skončí špatně. Nezasloužím si to. Nejsem nic jiného než nástroj, zbraň, vražedkyně.

Ale on mě zase vezme za ruku co nejjemněji. Opatrně, aby se mě nedotkl, mi stáhne potrhanou rukavici a při pohledu na mé prsty se prudce nadechne. Kůže na nich je potrhaná, crčí z nich krev a nemůžu jimi pohnout.

Strašně to *bolí*.

Zamžourám. Jako výbuch mnou projede další vlna bolesti. Nezmůžu se ani na slovo.

Zalapám po dechu

a
svět

s e z t r a t í .

DEVĚT

Jako bych měla smrt na jazyku.

Přinutím se otevřít oči a pravou rukou mi okamžitě projede pekelná bolest. Mám ji ovázanou několika vrstvami gázy tak, abych nemohla hýbat prsty. Jsem za to vděčná. Jsem tak vyčerpaná, že ani nemám energii plakat.

Mrknu.

Chci se rozhlédnout kolem, ale mám příliš ztuhlý krk.

Na rameni ucítím lehký dotek. Napětím zadržím dech. Znovu mrknu. A ještě jednou. Před očima se mi zjeví rozmazaný dívčí obličej. Natočím hlavu a ještě několikrát mrknu, mrknu, mrknu.

„Jak se cítíš?“ zašeptá.

„Je mi dobře,“ odpovím rozmazané dívce, ale myslím, že je to lež. „Kdo jsi?“

„To jsem já,“ zněží. Přestože ji nevidím moc jasně, slyším v jejím hlase laskavost. „Sonya.“

Samozřejmě.

A Sara je tu určitě také. Musím být v nemocničním křídle.

„Co se stalo?“ zajímá mě. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

Neodpoví. Říkám si, jestli mě slyšela.

„Sonyo?“ Snažím se jí podívat do očí. „Jak dlouho jsem spala?“

„Byla jsi velmi nemocná,“ vysvětluje. „Tvoje tělo potřebovalo čas –“

„Jak dlouho?“ špitnu.

„Tři dny.“

Představte si vlak, který jede rychlostí sto milionů kilometrů za hodinu.

A teď si představte, že vám narazí do obličeje.

Prudce se posadím. Asi budu zvracet.

Sonya je naštěstí připravená na všechno. Právě včas mi podá kbelík, do něhož zvrátím obsah prázdného žaludku. Utřu si ústa do rukávu nemocniční košile a někdo mi vlhkým ručníkem otře obličej. Pára vystupující z ručníku je horká a příjemná. Na chvíli zapomenu na bolest a uvědomím si, že je tu s námi ještě někdo další.

Sonya a Sara postávají nade mnou. V rukou mají horké ručníky, kterými mi otírají nahé ruce a nohy, uklidňují mě a ujišťují, že všechno bude v pořádku, že musím odpočívat, že se konečně musím najíst, že si nemám dělat starosti, protože se nic nestalo, a že se o mě postarají.

Ale pak se podívám pozorněji.

Všimnu si, že mají na ruku natažené latexové rukavice; že mám v ruce zavedenou infuzi; že ke mně přistupují sice naléhavě, ale opatrně, a pak mi to dojde.

Léčitelky se mě nemůžou dotknout.

DESET

Nikdy dřív se nezabývaly něčím takovým, jako jsem já.

Léčitelky tady vždycky léčí všechna zranění. Umějí napravit zlomené kosti, zacelit rány po kulkách, uzdravit zhroucené plíce a vyléčit i ta nejhorší řezná poranění – vím to, protože Adama přinesli do Bodu Omega na nosítkách. Po našem útěku z vojenské základny Warner Adama postřelil a nechal ho svými muži mučit. Myslela jsem, že už bude navždy zjizvený, ale není to tak. Jeho kůže je dokonale hladká. Je jako nový. Dát ho dohromady trvalo jen 1 den; bylo to jako kouzlo.

Pro mě ale žádné kouzelné uzdravení není.

Žádné zázraky se nekonají.

Sonya a Sara mi vysvětlují, že jsem musela prožít nějaký strašlivý šok. Tvrdí, že se moje tělo přetížilo svými vlastními schopnostmi a je vůbec štěstí, že jsem to přežila. Myslí si rovněž, že jsem byla v bezvědomí tak dlouho, že došlo k nápravě většiny duševních poruch, přestože já si tím nejsem moc jistá. Jsem přesvědčená, že napravit tuto stránku věci by vyžadovalo mnohem více času. ~~Po duševní stránce totiž trpím už nekonečně dlouho.~~ Ale přinejmenším polevila fyzická bolest. Už to není víc než slabé pulsování, které dokážu aspoň na krátký čas ignorovat.

Na něco si vzpomenu.

„Předtím,“ uvažuji, „ve Warnerově mučírně a potom při záchráně Adama – já nikdy – nikdy se nestalo – nikdy jsem se nezranila –“

„Castle nám o tom řekl,“ informuje mě Sonya. „Ale zbořit

zed nebo rozcupovat dveře je přece jen něco jiného než rozlomit Zemi na dva kusy.“ Pokusí se usmát. „S tím, co jsi zažila dřív, se tohle vůbec nedá srovnávat. Tohle bylo mnohem silnější – cítili jsme to všichni. Vlastně jsme si mysleli, že vybuchl sklad trhavin. Tunely,“ dodá, „se málem zhroutily.“

„Ne.“ Jako bych měla v žaludku balvan.

„Je to v pořádku,“ snaží se mě Sara ujistit. „Naštěstí jsi toho včas nechala.“

Nemůžu popadnout dech.

„Nemohla jsi to vědět –“ začne Sonya.

„Málem jsem zabila – málem jsem váš všechny zabila –“

Sonya zavrtí hlavou. „Máš ohromující sílu. Není to tvoje chyba. Nevěděla jsi, co dokážeš.“

„Mohla jsem vás zabít. Mohla jsem zabít Adama – mohla jsem –“ Zatočí se mi hlava. „Je tady? Je Adam tady?“

Dívky na mě chvíli bezradně hledí a pak se podívají po sobě. Zaslechnu odkašlání a trhnu sebou.

Kenji vystoupí z rohu místnosti. Krátce na mě mávne a nabídne mi pokrivený úsměv. „Promiň,“ omlouvá se, „ale musíme ho držet mimo.“

„Proč?“ chci vědět, přestože se bojím odpovědi.

Kenji si shrne vlasy z očí. Chvíli dumá nad mou otázkou. „No. Kde mám začít?“ Sepne prsty. „Jakmile zjistil, co se stalo, chtěl mě *zabít*, vyletěl na Castlea, odmítl opustit nemocniční křídlo, nejedl, nespál, a potom –“

„Prosím,“ přeruším ho. Pevně zavřu oči. „Promiň. Už přestaň. Nemůžu to poslouchat.“

„Ptala ses.“

„Kde je?“ Otevřu oči. „Jak je mu?“

Kenji si tře zátylek. Odvrátí pohled. „Bude v pořádku.“

„Můžu ho vidět?“

Kenji si povzdechne. Otočí se k děvčatům s prosbou: „Pro-

sím vás, můžete nás nechat chvíli o samotě?“ Obě hned spěchají ke dveřím.

„Jistě,“ přikývne Sara.

„Bez problému,“ potvrdí Sonya.

„Dopřejeme vám trochu soukromí,“ vyhrknou zároveň.

A odejdou.

Kenji popadne jednu z židlí seřazených u zdi a přisune si ji k mojí posteli. Posadí se. Položí si kotník pravé nohy na levé koleno, ležérně se opře a sepne si ruce za hlavou. Podívá se na mě.

Trochu se na matraci zavrtím a hledám pohodlnější pozici. „Tak co se děje?“

„Ty a Kent si potřebujete promluvit.“

„Ehm,“ polknu. „Ano. Já vím.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě.“

„To je dobře,“ přikývne a zase odvrátí pohled. Klepe špičkou boty do podlahy.

„Co je?“ zeptám se po chvíli. „Nechceš mi říct ještě něco?“

Přestane klepat, ale do očí se mi nepodívá. Levou rukou si zakryje ústa a pak si ji položí do klína. „To, co jsi předvedla tam dole, bylo něco příšerného.“

Najednou se cítím strašně ponížena. „Omlouvám se, Kenji. Moc se omlouvám – nemyslela jsem – nevěděla jsem –“

Otočí se ke mně. Pohled v jeho očích mě zarazí. Jako by se ve mně pokoušel číst. Jako by se mě snažil rozluštit. Jako by se rozhodoval, jestli mi může věřit a zda jsou pomluvy, které říkají, že jsem zrůda, pravdivé, nebo ne.

„Nikdy předtím jsem nic takového neudělala,“ slyším svůj šepot. „Přisahám – nechtěla jsem, aby se to stalo –“

„Opravdu?“

„Cože?“

„To je otázka, Juliette. Normální otázka.“ Ještě nikdy jsem nezažila, že by se tvářil tak vážně. „Přivedl jsem tě, protože mě o to Castle požádal. Myslel si, že bychom ti mohli pomoci – poskytnout ti bezpečné útočiště, zbavit tě těch hajzlů, kteří tě chtěli zneužít. Ale ty jsi přišla a odmítla ses do čehokoliv zapojit. S nikým nemluvíš. Netrénuješ. Dalo by se říct, že neděláš nic.“

„Je mi to líto, já opravdu –“

„Víš, Castle mi řekl, že si o tebe dělá starosti. Že se nedokážeš přizpůsobit, že máš potíže se začleněním. Že o tobě lidé slyšeli pár nepěkných věcí a nejsou k tobě tak vstřícní, jak by měli být. Možná bych si za to měl nakopat, ale bylo mi tě líto. Slíbil jsem mu, že ti pomůžu. A tak jsem přeorganizoval veškerý svůj program, abych ti pomohl s tvými úkoly. Myslím si totiž, že jsi milá holka, kterou lidé jenom špatně pochopili. A udělal jsem to i proto, že Castle je ten nejslušnější chlap, jakého jsem kdy poznal, a já mu chci pomáhat.“

Srdce mi splašeně bije.

„A tak si říkám,“ pokračuje. Sundá pravou nohu z levého kolena, nakloní se dopředu a položí si lokty na stehna. „Říkám si, jestli je možné, aby to všechno byla jenom *náhoda*. Totiž, byla to skutečně nějaká šílená náhoda, že jsem s tebou nakonec začal pracovat? Já? Jeden z mála lidí, kteří mají přístup do laboratoří? Byla to náhoda, že se ti podařilo přesvědčit mě, abych tě vzal dolů? A že jsi pak nějakým způsobem, náhodně, shodou okolností, nevědomky udeřila do podlahy tak silně, že se celé místo otrásl a téměř se zbortilo?“ Upřeně mě pozoruje. „Byla to náhoda,“ ptá se dál, „že kdybys udeřila jen o trošičku silněji, všechno bys tady zničila?“

Hledím na něho vytřeštěnýma očima plnýma hrůzy.

Znovu se opře. Podívá se na zem. Přitiskne si 2 prsty ke rtům.

„Opravdu tady chceš být?“ chce vědět. „Nebo jsi nás přišla zničit zevnitř?“

„Cože?“ Zalapám po dechu. „Ne –“

„Protože buď *přesně* víš, co děláš – a v tom případě jsi mnohem záluďnější, než předtíráš – anebo skutečně nemáš *ponětí*, co děláš, a máš jenom obrovské štěstí. Ještě jsem se nerozhodl.“

„Kenji, přísahám, já nikdy – já n-nikdy –“ Polykám další slova a snažím se zastavit slzy, které mi co nevidět vyhrknou z očí. Tento pocit, tato neschopnost dokázat svou nevinu je zdrcující. Po celý můj život se pořád, pořád, pořád odehrává to samé, pořád přesvědčuju lidi, že nejsem nebezpečná, že jsem nikdy nechtěla nikomu ublížit, že jsem nechtěla, aby to takhle dopadlo. Že nejsem špatný člověk.

~~–Ale nikdy to nefunguje.~~

„Je mi to tak líto,“ dusím se. Slzy mi teď nezadržitelně stékají po tvářích a vůbec nedbají mých příkazů zůstat uvnitř. Strašně moc jsem se snažila být jiná, být lepší, být *hodná*, ale znovu jsem šla a všechno zničila a všechno ztratila. Ani nevím, jak mu vysvětlit, že se mýlí.

~~–Protože by mohl mít pravdu.~~

Věděla jsem, že mám vztek. Věděla jsem, že chci Castleovi ublížit, a bylo mi to jedno. V tom okamžiku jsem to myslela vážně. V tom okamžiku byl můj hněv opravdový a já to myslela smrtelně vážně. Nevím, co bych udělala, kdyby mě Kenji nezadržel. Nevím. Nemám tušení. Vlastně vůbec nechápu, čeho jsem schopná.

~~Kolikrát, zaslechnu v hlavě svůj vnitřní hlas, kolikrát se ještě budeš omlouvat za to, kdo jsi?~~

Slyším, jak Kenji vzdychne a zavrtí se na židli. Neodvážuju se zvednout oči, ale zuřivě si utírám oči a prosím je, aby přestaly plakat.

„Musel jsem se tě na to zeptat, Juliette.“ Vidím, že je to Ken-

jimu nepříjemné. „Je mi líto, že pláčeš, ale není mi líto, že jsem se zeptal. Mým úkolem je neustále myslet na naši bezpečnost – a to znamená, že ji posuzuju ze všech stran. Víš, nikdo neví, co ještě umíš. Ani ty sama. A přesto se chováš, jako by tvoje schopnosti nebyly důležité. To je k ničemu. Musíš přestat předstírat, že nejsi nebezpečná.“

Prudce zvednu hlavu. „Ale já nejsem – já n-nechci nikomu ublížit –“

„Na tom nezáleží,“ opáčí a postaví se. „Dobré úmysly jsou skvělé, ale na pravdě nic nezmění. Ty *jsi* nebezpečná. Krucinál, ty *jsi strašně* nebezpečná. Víc nebezpečná než já a kdokoliv jiný tady. A tak po mně nechtěj, abych se tvářil, jako by ta skutečnost pro nás neznamenal hrozbu. Pokud tady zůstaneš,“ nabádá mě, „musíš se naučit ovládat, musíš se naučit svou schopnost zkrotit. Musíš se vyrovnat s tím, kdo *jsi*, a musíš zjistit, jak s tím žít. Stejně jako my ostatní.“

Ozve se zaklepání na dveře.

Kenji mě stále upřeně pozoruje. Vyčkává.

„Fajn,“ špitnu.

„A taky si musíte s Kentem co nejdřív vyjasnit to vaše drama,“ doplní právě ve chvíli, kdy Sonya a Sara vcházejí do dveří. „Já nemám čas, energii ani zájem zabývat se vašimi problémy. Rád se s vámi čas od času pobavím, protože, no řekněme si to na rovinu“ – pokrčí rameny – „svět se řítí do pekla a já nepředpokládám, že bych se dožil svých 25. narozenin, takže než k tomu dojde, moc rád bych si zapamatoval, jak chutná smích. To ze mě ale nedělá vašeho klauna ani chůvu. Na konci dne mě nebude ani v nejmenším zajímat, jestli spolu s Kentem ještě chodíte, nebo ne. Mám tady dole na práci milion různých věcí a žádná z nich nezahrnuje váš milostný život.“ Odmlčí se. „Je to jasné?“

Přikývnu, protože nedůvěřuju vlastnímu hlasu.

„Tak zůstáváš s námi?“ zeptá se.

Znovu přikývnu.

„Chci slyšet, že to říkáš. Pokud jsi s námi, jsi s námi. Žádné další fňukání, žádné zbytečné posedávání v tréninkové místnosti, žádné další slzy, protože se ti nedaří rozbít kovovou trubku –“

„Jak to ví–“

„Jsi s námi?“

„Jsem s vámi,“ přisvědčím. „Jsem s vámi. Slibuju.“

Zhluboka se nadechne. Prohrábne si vlasy. „Dobře. Setkáme se zítra ráno v 6 před jídelnou.“

„Ale moje ruka –“

Odmávne moje slova pryč. „Tvoje ruka, jasně. Budeš v pořádku. Ani nebudeš muset nic rozbíjet. Trochu sis odrala prsty a ztratila hlavu a pak jsi tři dny prospala. Tomu já neříkám zranění,“ ušklíbne se. „To je zatracená dovolená.“ Zastaví se a nad něčím uvažuje. „Dovedeš si představit, kdy jsem já měl naposledy *dovolenou* –“

„Ale copak nebudeme trénovat?“ přeruším ho. „S obvázanou rukou toho moc nezvládnu, ne?“

„Věř mi,“ Nakloní hlavu. „Budeš v pořádku. Tohle... bude jiné.“

Udiveně na něho hledím. Vyčkávám.

„Můžeš to považovat za oficiální přivítání v Bodu Omega,“ poznamená.

„Ale –“

„Zítra. V 6 ráno.“

Otevřu pusku k další otázce, ale on si přitiskne prst k ústům, zasalutuje a pozpátku odejde ke dveřím. Sonya a Sara se hned hrnou k mé posteli.

Sleduju, jak je obě zdraví, otočí se na patě a zmizí za dveřmi.

V 6 ráno.

JEDENÁCT JEDENÁCT.

Koutkem oka zachytím hodiny na zdi a uvědomím si, že jsou teprve dvě odpoledne.

Což znamená, že do 6 ráno zbývá ještě 16 hodin.

Což znamená, že mám před sebou spoustu času.

Což znamená, že se musím obléknout.

Protože se odsud potřebuju dostat.

A opravdu si musím promluvit s Adamem.

„Juliette?“

Škubnu sebou a vrátím se do přítomnosti. Sonya a Sara na mě hledí. „Můžeme pro tebe ještě něco udělat?“ zajímají se. „Cítíš se natolik dobře, abys mohla vstát z postele?“

Podívám se z jedné na druhou a zase zpátky a namísto odpovědi na jejich otázky začnu mít neodbytný pocit studu. Nemůžu si pomoci, ale znovu se musím vrátit ke druhé stránce své osobnosti. K malé ustrašené holčičce, která by se ze všeho nejraději vypařila.

Spustím: „Omlouvám se, velice se omlouvám, omlouvám se za všechno, za tohle, za všechny problémy, za veškerou škodu, opravdu, já se moc, velice moc omlouvám –“

Slyším se, jak to omílám stále dokola, a nedokážu přestat.

Jako by se mi v mozku pokazil vypínač, jako by u mě propukla nemoc, která mě nutí za všechno se omlouvat, za svou existenci, za to, že chci víc, než jsem dostala, a nic mě nezastaví.

Přesně to celý život dělám.

Pořád se omlouvám. Nepřestávám se omlouvat. Za to, kdo jsem, a za to, čím jsem nikdy nechtěla být, za své tělo, s nímž jsem se narodila, za svou DNA, o niž jsem nežádala, za svou osobu, kterou neumím změnit. 17 let jsem se snažila být někým jiným. Každíčkový den. Kvůli ostatním jsem se snažila být jiná.

Ale zdá se, že na tom nikdy nezáleželo.

Najednou si uvědomím, že na mě mluví.

„Nemáš se zač omlouvat –“

„Prosím, všechno bude v pořádku –“

Mluví jedna přes druhou, ale Sara stojí blíž.

Odvážím se pohlédnout jí do očí a s překvapením zjišťuju, s jakou něhou mě pozoruje. Jak se její laskavé, zelené a přimhouřené oči usmívají. Posadí se vedle mě na postel. Beze strachu mě poplácá rukou v rukavici po nahém rameni. Bez zachvění. Sonya se postaví k ní a zhlíží na mě pohledem plným starosti a smutku. Nevydržím její pohled dlouho, protože mě náhle něco vyruší. Místností zavane jemná vůně jasmínu, kterou jsem tu cítila, když jsem tu byla poprvé. Když jsem přijela do Bodu Omega. Když byl Adam zraněný. Když umíral.

Umíral a tyhle 2 dívky, které stojí přede mnou, mu zachránily život. Zachránily mu život. 2 týdny jsem s nimi bydlela, ale teprve teď si uvědomuju, jak jsem byla sobecká.

A tak se rozhodnu použít novou sadu slov.

„Děkuju vám,“ špitnu.

Začínám rudnout a podivuju se nad svou neschopností ovládat slova a city. Uvažuji o tom, že neumím žertovat, lehce konverzovat ani naplňovat hluchá místa prázdným štěbetáním. Že ve svém slovníku nemám žádné ehm ani uhm ani jiná slova, která se obvykle vkládají na začátek a konec vět. Že neumím být slovesem, příslovcem ani žádným jiným větným členem. Jsem skrz naskrz podstatným jménem.

Mám hlavu plnou lidí, míst, věcí a myšlenek a nevím, jak je dostat ven. Jak zahájit konverzaci.

Chci se naučit důvěřovat, ale k smrti se bojím.

Ale pak si vzpomenu na svůj slib Castleovi a na slib Kenjimu a na svoje starosti o Adama a pomyslím si, že by možná stálo za to riskovat. Možná bych si měla najít kamarádku nebo rovnou 2. Uvědomím si, jak by to bylo úžasné, kdybych se spřátelila s dívkou. S dívkou, jako jsem já.

Nikdy jsem žádnou kamarádku neměla.

Takže když se Sonya a Sara usmějí a společně zatrylknou „rády ti pomůžeme“ a „můžeš se na nás kdykoliv obrátit“ a „kdyby sis potřebovala promluvit, jsme tady,“ řeknu jim, že by se mi to líbilo.

Vysvětlím jim, že bych jim za to byla moc vděčná.

Že bych ráda měla kamarádku, s níž bych si mohla promluvit.

Někdy, možná.

DVANÁCT

„Tak šup, obleč si zase svůj úbor,“ vyzve mě Sara.

Vzduch tady dole je chladný a studený a často i vlhký, jako by tu váł stejný ledový vítr, který donekonečna bičuje svět nad našimi hlavami. I v mém úboru mi bývá zima, hlavně po ránu, hlavně teď. Sonya a Sara mi pomáhají z nemocniční košile a zpátky do mé běžné uniformy. Třesu se zimou. Jakmile mi zapnou zip, materiál začne reagovat na mou tělesnou teplotu. Po tak dlouhé době v posteli jsem ale pořád hrozně slabá a mám co dělat, abych se udržela na nohou.

„Já opravdu nechci kolečkové křeslo,“ tvrdím už po třetí Saře. „Děkuju – opravdu – j-já si toho moc vážím,“ zajíknu se, „ale potřebuju jenom, aby mi do nohou znovu začala proudit krev. „Musím být silná v nohou.“ Musím být silná, tečka.

Castle a Adam na mě čekají v mém pokoji.

Sonya mi řekla, že zatímco jsem se bavila s Kenjím, ony upozornily Castlea, že už jsem vzhůru. Tak. A teď jsou tady. Čekají na mě. V pokoji, který obývám společně se Sonyou a Sarou. Tak moc se bojím, co mě čeká, že možná i zapomenu, jak se dostat do vlastního pokoje. Jsem si docela jistá, že ať už uslyším cokoliv, nebude to nic příjemného.

„Sama do pokoje jít nemůžeš,“ ozve se Sara. „Sotva se udržíš na nohou –“

„Je mi fajn,“ trvám na svém. Zkousím se usmát. „Opravdu. Když půjdu podél zdi, určitě to zvládnou. Jakmile se začnu hýbat, všechno bude zase v pořádku.“

Sonya a Sara se podívají jedna po druhé a pak se obě otočí ke mně. „A co tvoje ruka?“ zeptají se zároveň.

„Jde to,“ prohodím, tentokrát upřímněji. „Už je to o moc lepší. Opravdu. Moc vám děkuju.“

Odrřeniny už se prakticky zahojily, a dokonce už můžu hýbat prsty. Prohlížím si úplně nový, tenký obvaz, který mi děvčata omotala kolem prstů. Vysvětlila mi, že k největšímu poškození došlo uvnitř; zdá se, že jsem si zranila všechny kosti, které jsou zodpovědné za ~~mé prokletí~~ „můj dar“.

„Dobře. Tak pojďme,“ potřese Sara hlavou. „Zavedeme tě zpátky do pokoje.“

„Ne – prosím – jsem v pořádku –“ chabě protestuju, ale ony mě popadnou pod pažemi. „To není nutné –“

„Nebud' směšná,“ zapějí sborově.

„Nechci, abyste musely řešit moje problémy –“

„Nebud' směšná,“ zapějí znovu.

„Já – já opravdu nejsem –“ Ale ony už mě vedou z místnosti a dolů chodbou. Belhám se mezi nimi. „Cítím se dobře,“ přesvědčuju je. „Opravdu.“

Sonya a Sara se na sebe podívají, mile se na mě usmějí, ale jak procházíme chodbami, rozhostí se mezi námi nepříjemné ticho. Kolem nás procházejí nějací lidé a já okamžitě schovám hlavu mezi ramena. Nemám chuť se na nikoho z nich podívat. Nedokážu si ani představit, co asi slyšeli o pohromě, kterou jsem způsobila. Víím, že se mi podařilo potvrdit jejich nejhorší obavy.

„Bojí se tě, protože tě neznají,“ pošeptá mi Sara.

„Opravdu,“ dodá Sonya. „My tě sotva známe a myslíme si, že jsi úžasná.“

Tváře se mi zbarví do krvava, ale v žilách jako by mi kolovala ledová voda. Přestože mi pokožku spaluje silný žár, moje nitro jako by zamrzlo. Uvažuju, proč tomu tak je.

~~Já to nesnáším.~~

~~Já tento pocit nesnáším.~~

Sonya a Sara prudce zastaví. „Jsme tady,“ oznámí obě náraz.

Zvednu hlavu. Stojíme přede dveřmi do našeho pokoje. Zkouším se vymotat z jejich sevření, ale zastaví mě. Trvají na tom, že budou stát při mně, dokud se neujistí, že jsem bezpečně uvnitř.

A tak je nechám.

Zaklepu na své vlastní dveře, protože nevím, co jiného dělat.

Jednou.

Dvakrát.

Několik vteřin vyčkávám, jen pár okamžiků, než se naplní můj osud, a v tom si uvědomím, proč tu Sonya a Sara vůbec jsou. Nabízejí mi své úsměvy, které mě mají povzbudit, obejmout, podpořit. Nabízejí mi svou sílu, protože vědí, že mě čeká něco, co mě neučiní šťastnou.

A ta myšlenka mě učiní šťastnou.

Přestože jen na prchavý okamžik.

Protože si pomyslím: Páni! Teď už si umím představit, co znamená mít přátele.

„Slečno Ferrarsová.“

Castle otevře dveře. Kývne na mě a pohlédne na mou zraněnou ruku. Zvedne hlavu. „Výborně,“ konstatuje, spíš jen pro sebe. „Skvělé, to je skvělé. Jsem rád, že se vám daří lépe.“

„Ano,“ podaří se mi vybreptnout. „Já – d-děkuju vám, já –“

„Děvčata,“ obrátí se na Sonyu a Saru. Upřímně a zářivě se na ně usměje. „Děkuju vám za všechno, co jste vykonaly. Teď už je to na mně.“

Přikývnu. Ještě jednou mi stisknou paži a pustí mě. Na setinu vteřiny ztratím balanc, ale hned se vzpamatuju. „Jsem v po-

řádku,“ otočím se k nim, když mě chtějí zachytit. „Budu v pořádku.“

Znovu přikývnou, mávnou na mě a odejdou.

„Pojďte dál,“ vybídne mě Castle.

A tak vejdu dovnitř.

TŘINÁCT

U stěny stojí 1 patrová postel.

Na druhé straně je 1 obyčejná postel.

Nic jiného v této místnosti není.

To a Adam, který sedí na mé posteli, lokty má opřené o kolena a obličej v dlaních. Castle za námi zavře dveře. Adam sebou trhne a vyskočí na nohy.

„Juliette,“ zvolá. Nepodívá se mi do očí, ale upřeně si prohlíží celou mou postavu. Očima zkoumá mé tělo, jako by se chtěl ujistit, že jsem netknutá, že mám ruce a nohy a všechno mezi tím. Teprve až najde můj obličej, setká se s mým pohledem; vstoupím do modrého moře jeho očí, ponořím se a utopím se v něm. Jako by mě někdo udeřil pěsti do plic a ukradl mi všechny kyslík.

„Posaďte se, prosím, slečno Ferrarsová.“ Castle ukáže na spodní, Sonyinu postel, přímo naproti Adamovi. Pomalu, aby se mi nezatočila hlava a nespadla jsem, se šinu k určenému místu. Zrychleně oddechuju.

Posadím se a položím si ruce do klína.

Adamova přítomnost v této místnosti mě nesmírně tíží. Jsem zbabělá, a než bych se na něj znovu podívala, raději studuju vzorek svého nového obvazu – gázy, kterou děvčata pevně obvázala prsty mé pravé ruky. Nejraději bych mu skočila do náruče, nechala se od něj držet a vrátila se zpátky k těm několika málo okamžikům potěšení, jaké jsem předtím v životě nepoznala, ale něco v mém nitru mi nedá pokoj, něco mi neodbytně říká, že tu není něco v pořádku a že bude pravděpodobně lepší zůstat, kde jsem.

Castle stojí mezi postelemi, mezi mnou a Adamem. Hledí do zdi, ruce má spojené za zády. Tiše si posteskuje: „Vaše chování mě velmi, velmi zklamalo, slečno Ferrarsová.“

Hořím studem a zahanbeně skloním hlavu.

„Omlouvám se,“ hlesnu.

Castle se zhluboka nadechne a velice pomalu vydechne. „Musím k vám být upřímný,“ naváže, „a přiznat, že ještě nejsem připravený s vámi o tom, co se stalo, mluvit. Ta událost mě skutečně velmi znepokojila a já se domnívám, že bych o ní nedokázal mluvit s potřebným klidem. Vaše chování,“ poznamená, „bylo dětinské. Sobecké. *Bezohledné!* Škoda, kterou jste způsobila – roky práce, kterou jsme věnovali výstavbě budovy a plánování laboratoří, ani vám nemůžu povědět –“

Zalyká se vzteky.

„O tom budeme mluvit,“ rychle se ovládne, „příště. Možná jen mezi čtyřma očima. Dnes jsem tady, protože mě o to požádal pan Kent.“

Zvednu hlavu. Podívám se Castlea. Podívám se na Adama.

Adam vypadá, že by nejraději utekl.

Usoudím, že už nemá smysl čekat. „Něco jste o něm zjistil,“ nadhodím. Je to spíš konstatování faktu než otázka. Je to víc než jasné. Žádný jiný důvod, proč by Adam žádal Castlea o pomoc, neexistuje.

Muselo se stát něco hrozného. Anebo se k něčemu takovému schyluje.

Cítím to.

Adam mě bez mrknutí oka pozoruje, prsty zatíná do stehien. Tváří se nervózně; bojácně. Nevím, co mám dělat, a tak mu oplácím jeho pohled. Nevím, jak mu poskytnout oporu. Vlastně ani nevím, jak se na něj usmát. Připadá mi, jako bych se octla v nějakém cizím příběhu. V nějakém cizím hororu.

Castle pomalu kývne.

A spustí: „Ano. Ano, objevili jsme, že pan Kent má velmi fascinující schopnost.“ Přejde ke zdi a opře se o ni, takže mi umožní přímý výhled na Adama. „Už chápeme, proč se vás může dotýkat, slečno Ferrarová.“

Adam se otočí a přitiskne si pěst k ústům. Zdá se mi, že se mu chvěje ruka, ale celkově se mu určitě vede lépe než mně. Protože moje nitro se hlasitě vzpouzí, hlavu mám v jednom ohni, panika mi svírá hrdlo a hrozí, že mě zadusí. Špatné zprávy mi nedělají dobře.

„Co jste zjistili?“ Upřu pohled na podlahu a počítám kameny a zvuky a praskliny a nic.

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

„On... dokáže vyřadit věci z činnosti,“ oznámí Castle.

5, 6, 7, 8 milionkrát zmateně zamžourám. Všechna moje čísla se zřítí na zem a přitom se sečtou, odečtou, vynásobí a vydělí. „Cože?“ nechápu.

Ta zpráva vůbec nezní hrozně.

„Narazili jsme na to vlastně náhodou,“ vysvětluje Castle. „Během testů jsme pořád nemohli na nic přijít. Až jednoho dne, uprostřed cvičení, se pan Kent snažil upoutat mou pozornost. Dotkl se mého ramene.“

Vyčkávám.

„A... najednou,“ zadrží Castle dech, „jsem ztratil svoje schopnosti. Bylo to, jako by – jako by někdo uvnitř mého těla přeštípl drát. Ucítíl jsem to okamžitě. Vyžadoval moji pozornost a ve snaze přesměrovat mou soustředěnost mě bezděčně vyřadil z provozu. Ještě nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal.“ Zavrtí hlavou. „Teď chceme zjistit, zda to dovede přenášet.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.